59-389

Akbaba

Bir iktidar sözcüsü muhalefete gem vuracağız dedi - Gazeteler -

Saltanat arabası!

Ümitlerinizi büyük imkânlara bağlayınız...

tasarruflarınız için en zengin ikramiye plânından faydalanınız

50 APARTMAN DAİRESİ

2 MİLYON

her 150 liraya 1 kur'a numarası

CEM'AN 4 MİLYON LİRA

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 548

SAYI : 389 C. : 15 27 AĞUSTOS 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

ÜÇÜNCÜ DİLEKÇE

SAYIN Başvekilimiz, Tevfik İleri'ye sorarsanız bir tek iç meselemiz var: Muhalefet!.. Onun için Köy Enstitüleri meselesi yok, Vekâlet emrine alınan öğretmenler meselesi yok, okul meselesi yok, eğitim meselesi yok, kitap meselesi yok... Hattâ belki de dilimizde «mesele» diye bir kelime bile yok!

Ama var Sayın Menderes, var. Hem de bir tanesi bile yatakta aklıma gelince, uykuyu, avcı görmüş tavşan gibi gözümden kaçıran meselelerimiz var.

Bakınız, ilk sahifelerinde mutlaka bir Hollywood çıplağı bulunduran ciddî gazetelerimiz dururken, bir mizah dergisinin bu meselelerden bahsetmesi bile insanı düşündürecek bir mesele değil mi?..

Ama biz, konuyu dağıtmadan asıl meselelerimize gelelim:

Muhterem Başvekil beyefendi, çoktandır, belki dokuz yüz elliden beri, Galata Köprüsünden yaya geçmediniz. değil mi?.. Ben, dün akşam geçtim: Hayretten mi diyeyim, dehşetten mi diyeyim bilmem, korka korka, ürpere ürpere!..

Sakın Beylerbeyi Sarayının salonlarını Paris kokuları, Paris tuvaletleri ve mavi beyaz pırlantalarla dolduran seçme dâvetlilerinize bakıp «işte İstanbullu vatandaşlarım» demeyiniz. İstanbullu vatandaş, sahici yüzü, sahici kılığı, sahici sesiyle Köprü üstünde!

Kimdir bunlar?.. Nereden gelmişler? Nerede oturuyorlar? Ne iş yapıyorlar?..

Parmaklığa yaslanıp dakikalarca baktım geçenlere: Yamalı mintan, yağlı tulum, patlak pabuç, kara çarşaf, kırçıl sakal, lâcivert takke, kıllı göğüs, hepsi, hepsi, hepsi var. Ama bir tane ütülü pantalon, bir tane boyalı ıskarpin, bir tane kravatlı gömlek, bir tane taranmış saç yok!

Acaba, vatandaşları haftada bir sinek avcılığına dâvet eden İstanbul Belediyesi, karasinek kadar bu kara sefaletten korkmuyor mu?

Hiç bir şehrin, İstanbul kadar, az zamanda çok ve karışık insan baskınına uğradığını sanmıyorum. Daha dün, hemşehri sayısı yedi, sekiz yüz bin içinde dolaşan eski payitaht, şimdi iki milyonun nefes aldığı bir «Dersaadet»-tir!

Siz, yarınki güzel İstanbulu, medenî İstanbul'u kurmak için caddeler açıyor, betonlar döküyor, eski anıtları onarıyorsunuz. Ama, bu akın durmadıkça, İstanbul bir gecekondular tehlikesinden kurtulur mu?

Güzel İstanbul. medenî İstanbul dedim. Eğer güzellik yalnız gök, yalnız deniz gibi Tanrı yapısı, yahut yalnız câmi, yalnız çeşme gibi kul yapısı olsaydı. Ama, bir şehri şehir yapan. ona ses, ona can, ona kimlik veren insandır.

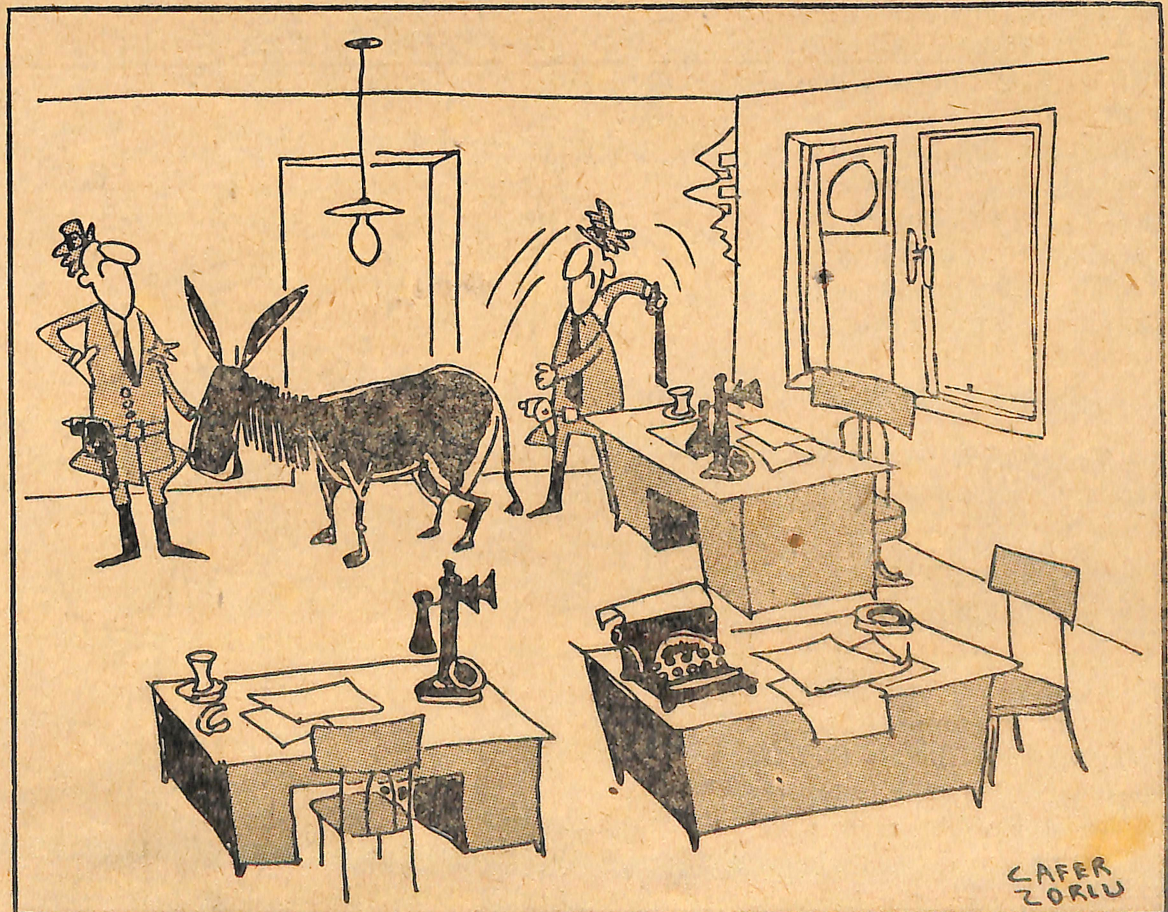
Hangi Avrupa şehri vardır ki, bizim Köprü kalabalığını doldurunca bir çağ geri gitmesin?..

Ben de, basın bandosuna katılarak: «Hürriyet, hürriyet, hürriyet» diye bağırayım. Bağırayım ama, bu hürriyet, kıyafet hürriyeti değildir. Bu hürriyet ses hürriyeti değildir. Bu hürriyet gecekondu hürriyeti değildir. Hele İstanbul'u kapıları ardına kadar açık bir yol geçen hanı yapma hürriyeti hiç değildir.

Sayın Başvekilimiz, dilekçelerimin üçüncüsüne de imzamı atarken arzedeyim: Sonuncusu değildir efendim.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Karakollarda insanlara dayak atmak yasak edildi. (Gazeteler)

YAZISIZ

BİR VARMIŞ, BİR YOKMUŞ!

Millî Şair

Yusuf Ziya Ortaç

MİLLÎ kelimesi, millî hudut, Millî Mücadele, millî mahsul, millî sanayi, hattâ Millî Takımdan evvel onun için kullanıldı: Millî Şair!

Kim verdi bu rütbeyi ona?. Bilmiyorum. Belki İttihat ve Terakki... Ama yayan bir kişidir: Gençliğimizin altın çağını heyecanlarla dolduran Hamdullah Suphi Tanrıöver.

Orta boylu, kalın yapılı, gövdesi bacaklarından uzun, tertemiz bir adamdı. Fil dişi beyazı yüzünde açık kumral. güzel bir sakalı vardı. Sevgi dolu gözlerle bakar, titreyen seslerle konuşurdu. Kalbi çok merhametliydi, eli çok merhametsiz. Kalemi yoksullar için siyah yaşlarla bol bol ağlar, ama açılan avuçlara yelek cebinden bir metelik damlamazdı!

Mehmet Emin Yurdakul, bahtiyar insandır: Büyük şair olduğuna inanarak yaşadı, Millî Şair olduğuna inanarak öldü

Beşiktaşta, Serencebey Yokuşundaki konak yavrusuna ara sıra giderdim. Boğaz'a bakan, gök ve deniz dolu yazı odasında edebiyat üstüne konuşurduk: Biribirimizi hiç anlamadan!

Bu muhterem insan için büyük şiir, büyük kelimeydi: Dev, fil, arslan... Bu sözler mısralara girdi mi, olurdunuz büyük şair:

Biz, devlerin, fillerin,
Diz çöktüğü milletiz!

Okurken öyle göğsü kabarırdı ki, edebiyat tarihimize sığmıyacak sanırdım

Mizah edebiyatımızın eski ustası Fazıl Ahmet'in, onun dilinden ne güzel bir manzumesi vardır:

Yazıyordum, çıkıyordu her sabah,
Okuyordum, ağlıyordu Hamdullah!

Ama, bütün Birinci Dünya Savaşçılarının dilinden ve gönlünden onun iki mısrağı hiç eksik olmamıştır:

Ben bir Türküm. dinim, cinsim uludur,
Sînem, özüm, ateş ile doludur!

Buna ben, bir üçücü mısra da katayım:

Ey çobanlar anın beni coşkun sular başında!

Balkanlarda yıkılışımızdan sonra, Millî Şairin bir çığlığını duyduk:

Ey Türk, uyan!..

Bu, kırmızı kaplı, küçük bir şiir kitabı idi. Şiirle hiç ilişiği olmayan bir şiir kitabı. Ama, herkes aldı, herkes okudu, herkes ağladı... Emin Bey, sahiden Millî Şair olmuştu o günlerde!

Hiç unutmam, Süleyman Nazif, bir toplantıda eseri eline almış, bir kaç parça okumuş. sonra bu hantal mısralardan tiksinerek gürlemişti:

— Ey Türk, utan!..

Millî Şairimiz, şiirlerini, ancak sigara kâğıdı büyüklüğünde kâğıtlara, dörder satır yazar, üstlerine numaralar koyar, masasına dizerdi. Okurdu, düşünürdü, yerlerini değiştirirdi. Zaten birbirine bağlı değildi ki... Başka dörtlükler katsanız da olurdu, çıkartsanız da!

Kurtuluş Kavgasından sonra, Mehmet Emin Yurdakul, mebus oldu. Millî Şairin yeri Millet Meclisi idi elbet.

Gazi'nin başkanlık ettiği bir günde kürsüye çıkan Millî Şairimiz, millî bir heyecanla mensur bir şiire başlamış. Bu fikirsiz edebiyata beş dakika dayanabilen Mustafa Kemal:

— Beyefendi, sadede geliniz!

Deyince, Emin Bey, büyük bir saffetle cevap vermiş:

— Sadede arkadaşlar gelecekler efendim!

Yahya Kemal, bu hazin olaydan bahsederken:

— Ah bu Emin Bey, derdi. şiirde de böyle, bir türlü sadede gelmemiştir!

Şapka inkılâbından bir kaç ay sonraydı. Beraber öğle yemeği yemiştik: Birinci katta, soldaki odada. Üstüne sarımsaklı yoğurt çırpılmış nefis bir Tatar böreğiyle ikimiz de silme doluyduk. O, arkasında siyah astragan yakalı kalontor bir palto, başında melon şapka, elinde baston ve ağzında uzun bir sigarla karşımda gülümseyerek durdu:

— Nasıl, tam Avrupalıyım, değil mi?..

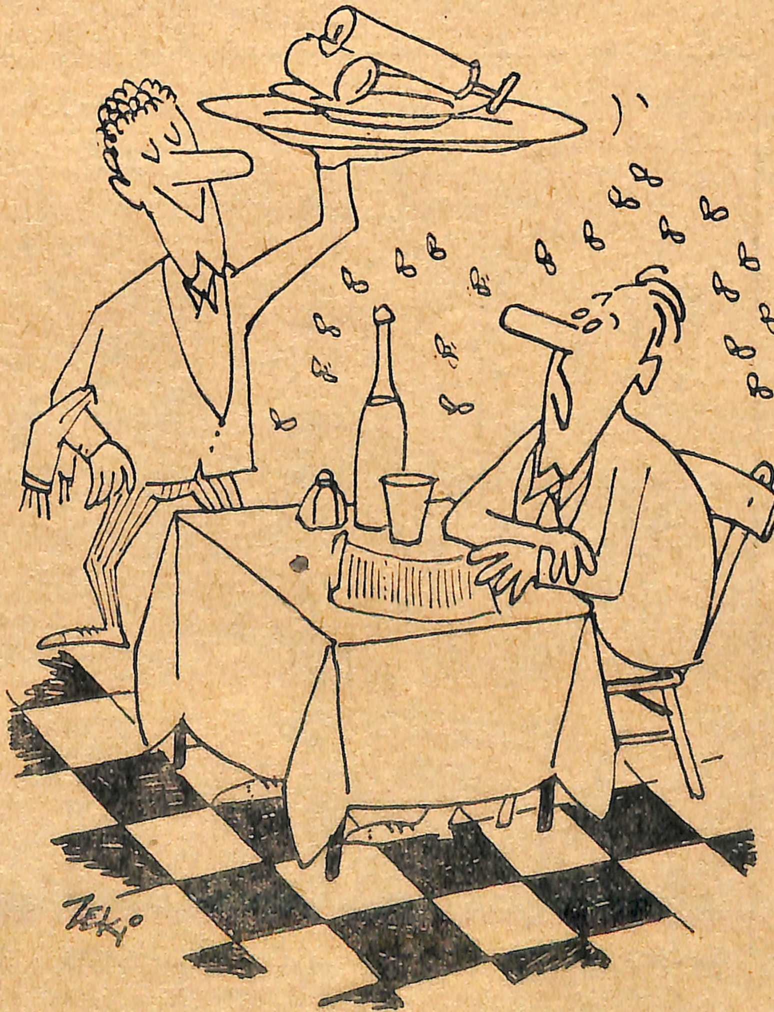
İçi Tatar böreğiyle dolu Millî Şairimiz, dış yapısiyle sahiden Avrupalıydı. Ama, Galata'daki Tring mağazasının camekânında palto ve şapka giydirilmiş bastonlu manken kadar Avrupalı!

Atatürk, serbest fırkayı kurdurmağa karar verince Millî Şairimizi de düşünmüştü. Emri alan ak sakallı, nur yüzlü çocuk adam sevindi: Onun girmesiyle, muhalefet partisi «Millî Muhalefet Partisi» olacaktı.

Ama, kısa bir zamanda dağıtılmasına karar verilince, Millî Şair kimsenin aklına gelmedi.

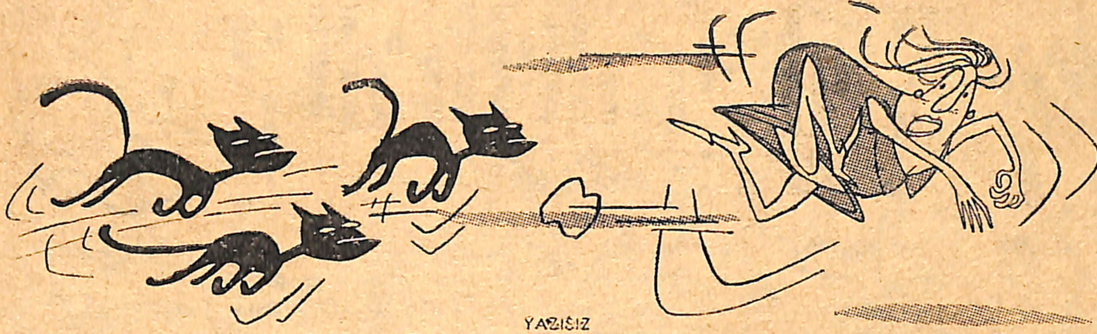
Yalnız, çok geçmeden Atatürk'ün vefâlı elini tekrar uzanmış gördük: Yine Meclisteydi Emin Bey.

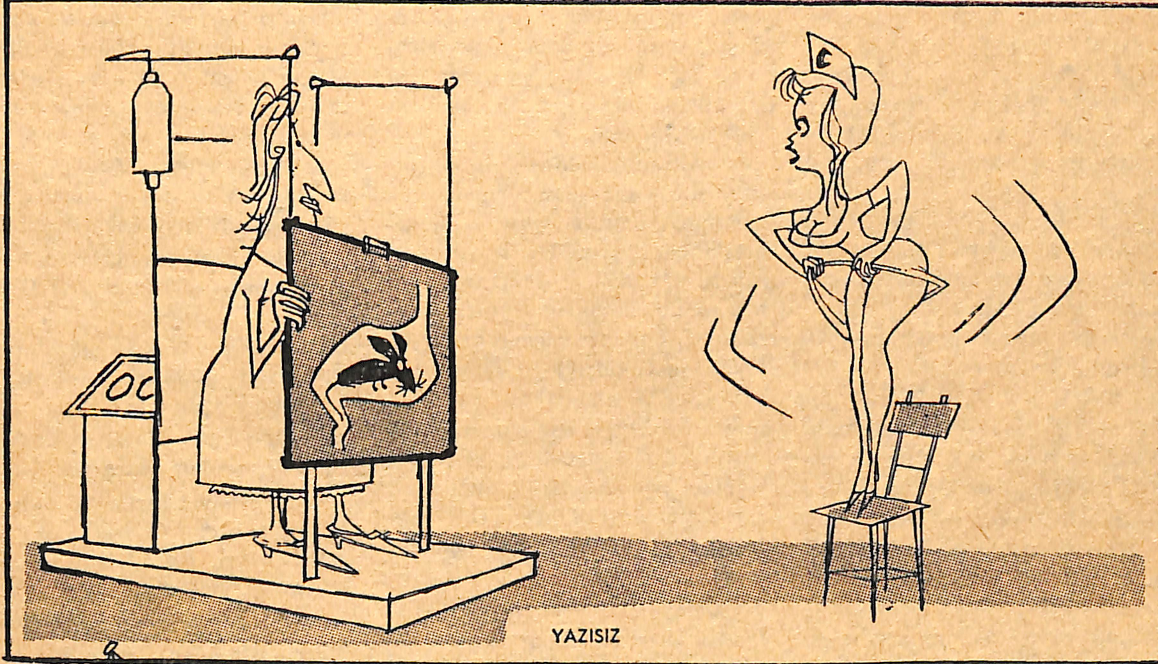
Bu hakkıydı onun. Edebi-

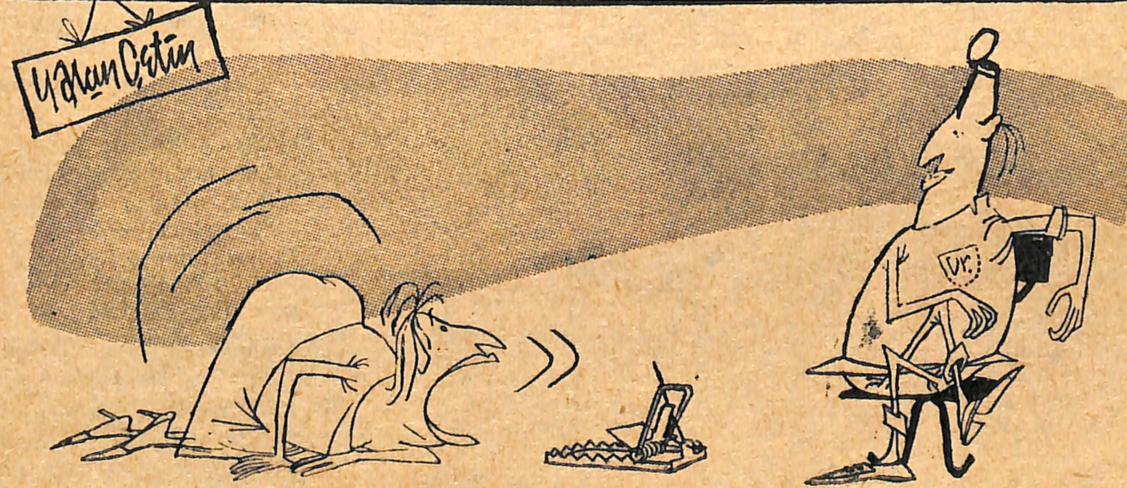

YAZISIZ

Bir kadın canlı fare yuttu. (Gazeteler)

YAZISIZ

yatta yeri olmasa bile edebiyat tarihinde yeri vardı:

Ben bir Türküm!

Diyen adamdı o... Yalnız bu kadar da değil. Mustafa Kemal'in adını da ilk defa onun Çanakkale Destanında duymuştuk. Anafartalar'ı anan güzel bir mısradır bu:

Ey Mustafa Kemal'lerin aziz yeri!

Mustafa Kemal, o zaman Atatürk değil; Gazi değil, paşa bile değildi. Miralay Mustafa Kemal Beydi!

Mehmet Emin Yurdakul'u edebiyat unutacaktır. Unutsa bile... Ama:

Ben bir Türküm, dinim, cinsim uludur!

Diyen insanı edebiyat tarihi unutamaz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

\#

Uykusuzluk!

Gecenin saat üçü idi. Doktor Zülfünün telefonu acı acı çaldı. Ahizenin öbür ucundan sinirli bir kadın sesi:

— Doktorcuğum diyordu; uyuyamıyorum, uyuyamıyorum! Ne yapayım?

Doktor cevap verdi:

— Ahizeyi bırakmayın; size bir ninni söyliyeceğim hanımefendi!

Boşanma sebebi

Genç film artisti nikâhının ertesi günü avukatının yazıhanesine geldi. Avukat:

— Nee... dedi? Henüz balayınıza dahi başlamadınız; boşanmak istemenize sebep ne?

Artist hanım:

— Daha ne olsun, diye cevap verdi, kocam nikâh defterine benimkinden daha büyük harflerle imza attı!...

Film

İki film tenkitçisi konuşuyorlardı. Tuncan Okan, Ali Gevgili-li'ye sordu:

— Kuzum Allahaşkına, şu «Şeftaliler ve Plâjlar» isimli film için senin öğretici film dediğin doğru mu? Hem ne öğretiyor o film?

Ali Gevgilili güldü:

— Anatomi öğretiyor azizim!

İĞNELİ FIÇI

Aile saadeti

Pakistan Basın Ataşesi Bay Hassan, Türk kızlariyle evlenen bütün Pakistanlıların çok mesut birer aile yuvası kurduklarını söylemiş...

Bunu duyan öfkeli bir kaynana:

— Haaa, dedi, bizim evlâtlarımızın neden mesut aile kuracak kız bulamadıkları şimdi anlaşıldı: İyilerini ihraç ediyoruz demek!

Uçurduklarımız

Amerikalılar, gökyüzüne bir maymun uçurdular. Ruslar da bir köpek... E, ya biz?.. On yıldır boyuna balon uçuruyoruz ama kâfi değil. Bir şeyler daha uçurmamız lâzım, herkesi şaşırtacak, ağızları açık bırakacak bir şeyler...

Bir de bu sabah gazeteleri elime aldım ki, nihayet uçurtmuşuz!

Ne mi?... Sirkeci'den denize, tam on beş milyon değerinde bir lokomotifle üç vagon uçurmuşuz!

Eh, Denizyolları her gün bir gemi, bir iskele uçurur da Demiryolları durur mu?... Elbet o da bu yarışta geri kalmıyacaktı.

Galiba bu bir lokomotifle üç vagon uçurma ayni zamanda bir dünya rekorudur da-

Jilet fabrikası

Gazeteler yazıyor: Şehrimizde büyük bir jilet fabrikası kurulacakmış. Aman kurulsun, sakal ormanı gittikçe memleketi sarıyor!

Markası!

Jilet fabrikasına dair konuşuyorlardı. Biri sordu:

— Acaba ne marka olacak?.

— Kim bilir, ya D. P. mardır, ya C. H. P.!

— Her halde ikincisi olacaktır.

— Neden?

— E, birincisini nasıl olsa radyo yapıyor!

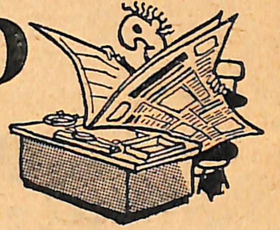
Kazık!

Bir genç kız, geçenlerde bisikletle giderken bir kazığa saplandı. Şimdi, ölümle dirim arasında korkunç saatler geçiriyor.

Bugün gazetede okudum: Akşehirde de Abdül Çetin adında bir çocuk kazığa saplanmış. Hem de şöyle böyle değil, kırk santim!

Bunlar isimleri gazeteye geçenler... Keşke bütün kazıklananlar iki kişiden ibaret olsaydı... Hepimizin ömrü kazıktan kazığa geçiyor!

Hasan bey Neden delirdi?

VEDAT SAYGEL

Hasan Tamfikir isimli bir vatandaşın delirdiğini, gazetelerde okumuşsundur. Bütün gazeteler bu habere birinci sayfalarında geniş yer verdiler. Kimisi açlık ve işsizlik yüzünden oynattığını, kimisi, ailevî bir sebepten çıldırdığını, bir kısmı, artan sıcakların bu delirmeye sebep olduğunu, uzun uzun yazıp durdular. Hattâ bütün cinayetlere, ölümlere, soygunculuklara romantik hikâyeler uyduran gazetenin biri de, Hasan beyin on altısında var-yok bir işçi kızlan üç seneden beri seviştiğini, kızı ailesinden istediğini, anası verip, babası vermeyince, kız da büyük aşkını üzüntüsünden Asya gribine yakalanıp yatağa düşünce, delikanlının da kız tarafından intikam almak için oynattığını yazıyordu.

Gerçek olan, kapı komşumuz Hasan beyin bir akşam üzeri delirdiğiydi. Evet, eve geldiğinden yarım saat kadar sonra, önce karısının çığlıkları duyulmuş, daha sonra da, Hasan Bey:

— Ulan bu ne biçim yaşamak? Of... Patladım be! diye, don gömlek sokağa fırlamıştı.

Halbuki Hasan bey değil yatak haliyle dışarı çıkmak, bizim mahalleye geldi geleli, şapkasını kafasına geçirmeden kapıdan bir adım attığı görülmemiştir.

Hasan bey elli yaşlarında, zayıf, uzun boylu, iki çocuk babası, çok kibar bir insandır. Belediye dairelerinin birinde tahsildarlık yapar. Aldığı üç yüz yirmi lira aylığa rağmen, yaşadığı eksikli hayata öylesine alışmıştır, o kadar rahattır ki, sormayın. Kimseye derdini söylemez, fakat herkes derdini ona anlatır, zaman zaman yardım istiyenler de bulunurdu.

Hasan bey, değişikliklerden hoşlanmazdı. Yüzündeki tebessümden, giydiği elbiseye, pençesi açılmış ayakkabısından, konuşurken kullandığı cümlelere kadar hiç bir şeyini değiştirmezdi. Kızmak, darılmak bilmeyen bu adam da, herkesin yaşayışını değişiksiz kabul ediyordu. Her sabah evden çıkarken, bu gününün de dünkü gibi geçeceğine, aynı yerlerde belli hareketlerle karşılaşacağını, tanıdığı kimselerin kendisine duya duya alıştığı sözleri kullanacaklarına inanıyordu. Zaten onu bukadar rahat yaşatan da, her gün bildiği hayatı tekrarlaması, değişik meselelerle kafasını yormayıp, çalışmamış bir kimse kadar zinde, günü bitirmesiydi. Kısacası, Hasan beyin görüşü ile, on iki saatte bir günün geceye, gecenin gündüze dönüşü bile fazlaydı. Bir gün, her gün gibi olduktan sonra, ne lüzumu vardı durmadan yatıp kalkmanın? On iki saat gündüz, bir kaç ay gece, neyimize yetmiyordu sanki?

İşte kimseye bir zararı olmayan, sinir nedir bilmeyen Hasan bey, olay gününün sabahında, her zamanki gibi vaktinde kalkıp, traş oldu. Kendi kendine:

— Nasıl olsa kahvaltılık bir şey yok evde, sessizce çıkarım da, çoluk çocuk uyanmasın bari, diye mırıldandı.

Ayakkabılarını giyerken, karısı geldi:

— Şekerim, dedi, kahvaltı etme den mi gideceksin? Vakit daha erken, bir dakikacık otur da, hemen bir şeyler hazırlayıvereyim.

Hasan bey, yerinde donup, kaldı. Karısı, «şekerim» demişti ki, bu, evlendiklerinden beri ilk defa ağzından çıkıyordu! Hele kahvaltılık bir şeyler bulunması, âdeta bir mucizeydi! İçinden:

— Hayırdır inşallah, sol gözüm de seyirmeye başladı ya, bakalım, diye geçirdi.

Kahvaltıdan sonra dışarı çıkarken kendisine bir yol ve simit parası ayırdı, geri kalan yedi yüz elli kuruşu ev masrafı etmesi için karısının avucuna sıkıştırdı. Kapıdan dışarı bir adım atıp, duraladı. Bu sabahki çıkışında her günküne benzemeyen bir eksiklik vardı. Karısının:

— Akşama gelirken pirinç, şeker, çay, daha şunu, şunu, şunu getirmeyi unutma! diye tenbihlemesini bekliyordu. Her sabah sokağın köşesinden kaybolana kadar eve lâzım olanların isimlerini sıralayan, dolmuşa binene kadar da komşu çocuklariyle peşinden haber salan bu kadına, âniden ne olmuştu böyle?.. Bir zaman kapıdan ayrılmadı, öksürdü, yok işte.. Demek eve ilk olarak bugün bir şey lâzım değildi. Bu değişikliğe biraz canı sıkıldı ama, belli etmedi.

Caddeye çıktı. Durakta kuyruklardan eser yok, taşıtlar yarı boş kalkıyordu. Şaşkın şaşkın kaldırımın kenarında bakınırken, bir otomobil yanında durdu. Hasan bey:

— Taksim! diye seslendi. Şoför:

— Evet, Taksim efendim, buyurunuz, dedi.

Hasan bey, bir zaman kapıyı açmakla uğraştı. Herif nerdeyse ağzına geleni söylemeye başlardı. Hayret! Hiç de öyle olmadı. Hattâ içeri girdikten sonra, şoför:

— Afedersiniz efendim, bizim kapının biraz arızalı oluşu, sizi epeyce üzdü, diye özür de diledi.

Eh, olur a, adam belki hatırı sayılır birine benzetmişti Hasan beyi.

Daireye beş dakika gecikmişti. Koridorda müdürle karşılaştı. İçi «hop hop» oynuyordu. Şimdi gene her günkü gibi Hasan beye bağırıp çağırmadan sonra:

— Ben böyle tembel arkadaşlar istemiyorum! Ya durumunu düzeltirsin, ya da istifanı verirsin, ikisinden biri! diyecekti.

Hasan bey ürkek adımlarla müdürün yanından geçerken, başı ile selâm verdi. Müdür neş'eli bir sesle:

— Oooo... Merhaba Hasan bey, dedi.

Zavallı tahsildar şaşırdı. Bir şeyler söylemiş olmak için, ağzında bazı kelimeler geveledi

— Afedersiniz geciktim.

— Aman Hasan bey, insanlık hali, beş on dakikanın ne kıymeti var?

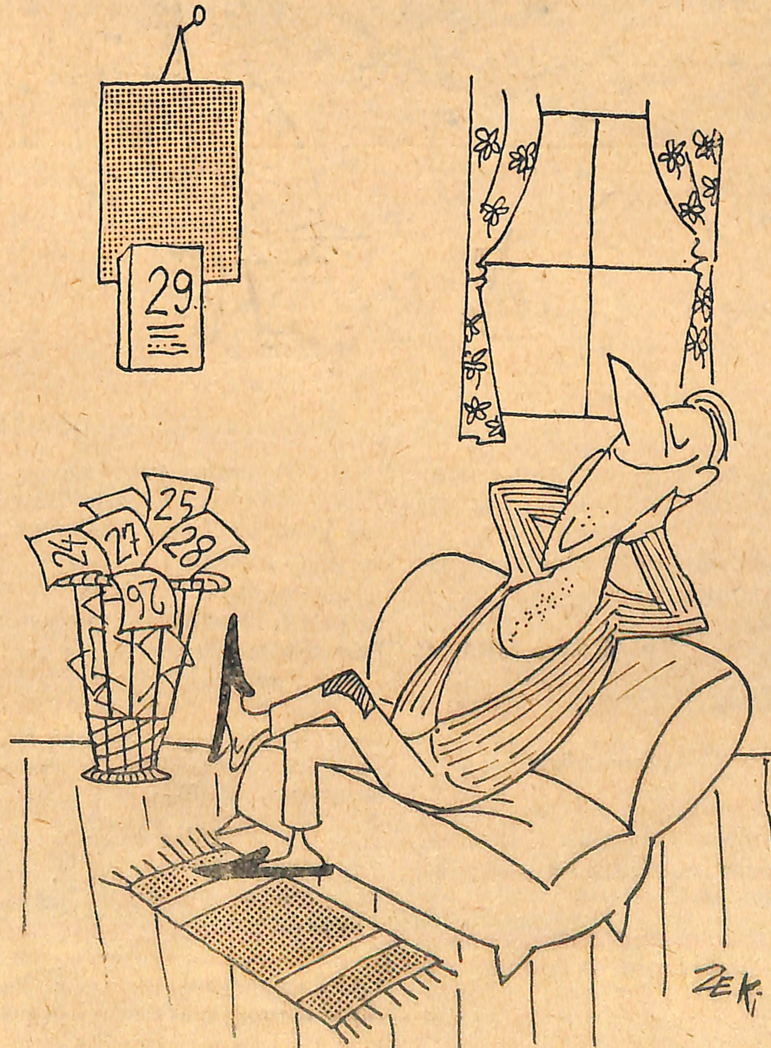
Hasan bey, içinde büyük bir boşluk duydu. Bu şehre insanlari ile, her şeyi ile bir arada ne olmuştu böyle? Sıkıntıdan patlıyacak gibiydi. Müdürü bağırtmazsa rahat edemiyeceğini biliyordu. Adamı köpürtmek için:

— Efendim, dedi, şu benim terfi meselem için bir şeyler yapsanız... Hani maaşım yakında artmıştı ama...

Hiç o müdüre öyle işlerden bahsedilir mi? İçi bir hoş oldu. Nasıl olsa herif şimdi patlıyacaktı. Müdür, elini dostça Hasan beyin omuzuna koyup:

— Haklısınız Hasan bey, dedi. Bu hayat pahalılığında sizin maaşınızla geçinebilmek, cidden büyük bir hüner. Elimden geleni yapacağımı vaadediyorum.

Hasan bey süklüm püklüm daireye girdi. Kafasının içi uğulduyordu. Alışılmış yaşamanın dışına çıkmak, meğer ne zormuş!. Sinirden eli ayağı titremeye başladı. Ağır bir söz işitmeye çok ihtiyacı vardı... Arkadaşlarının ağzından da «çıt» çıkmıyor! Hiç olmazsa bir küfürcük olsun edilse, bayağı hafifliyecekti. Yok işte yok! Bu

YAZISIZ

gün herkes hayâl dünyasında yaşıyor.

Sıkıntıdan patlıyordu. Masanın üzerinde duran gazeteyi eline aldı. Memleket olayları da değişecek değildi ya... Önce parti meselelerine bir göz attı. Saçma sapan bir haber: «İktidar ve muhalefet mebusları, dünkü Meclis toplantısında tam dört saat başbaşa verip, iktisadî durumumuz hakkında mühim kararlara vardılar» yazıyordu. Hasan beyin dudakları arasından sert bir fısıltı çıktı:

— Bu kadarı çekilmez doğrusu!

Başka haberler aradı, sinirini yatıştıracak bir şey bulamadı. Ulan ne oldu bu insanlara böyle? Şu gazeteye bak yahu... Ne ölüm var, ne kavga, ne de çökme, patlama! Hadi hepsini bir yana bırak, dış seferden bir şilebimiz dönmüş de, ilâç için olsun kaçak eşya bulunmamış!

Hasan bey elindeki gazeteyi hırsla fırlattı! Bu kadar düşünüp yorulduğu günü hatırlamıyordu... Hasta gibiydi. Ayağa kalktı, dairenin etrafında avazı çıktığı kadar bağırdı:

— Bir şeyler söyleyin ulaaan!

Arkadaşları şaşırdı. Etrafını sarıp, çantasını eline verdiler:

— Hasancığım sen hastasın, hadi evine git de biraz dinlen, dediler.

Hasan bey dışarı çıktı. Mutlak bir şeyler olmalı. elli yıldır yaşadığı hayata dönmeliydi. Ah, bir küfür işitse... Şoförleri kızdırmak için caddenin ortasında yürüdü. Ama beklediğini gene bulamadı. Otomobillerin kimisi ayağının dibinde frenliyor, şoförler özür diliyor, kimi de Hasan beyin geçmesi için durup yol veriyordu.

Hasan bey, eve perişan bir halde döndü. Öfkesini birinden çıkarmanın arzusu vardı içinde. Ümitle musluğa sarıldı, su akıyordu: «Allah kahretsin böyle muslukları!» diye mırıldandı. Pencerenin yanında otururken kapıda ev sahibini gördü. Eh, artık, bu adam da bir şey söylemezse, pes doğrusu Seslendi:

— Mehmet bey, kiranızı bu ay da veremiyeceğim!

Adam, gülerek cevap verdi:

— Ne zararı var efendim, canınız sağ olsun.

Uzanıp ölmek, işten değildi. Ulan it, her ayın ilk günü kapıya dayanan, avaz avaz bağırarak kirayı isteyip, mahalleyi ayaklandıran kimdi?

İşte o sırada yanına karısı geldi. Kocasının boynuna sarılıp:

— Şekerim, bu gün pazar, öyle ucuzdu ki, bıraktığın parayla iki günlük yiyeceğimizi topladıktan sonra, nefsini körletesin diye sana da bir şişe rakı aldım, deyince, Hasan bey kendinden geçti, karısının suratına iki, üç tokat yapıştırdıktan sonra:

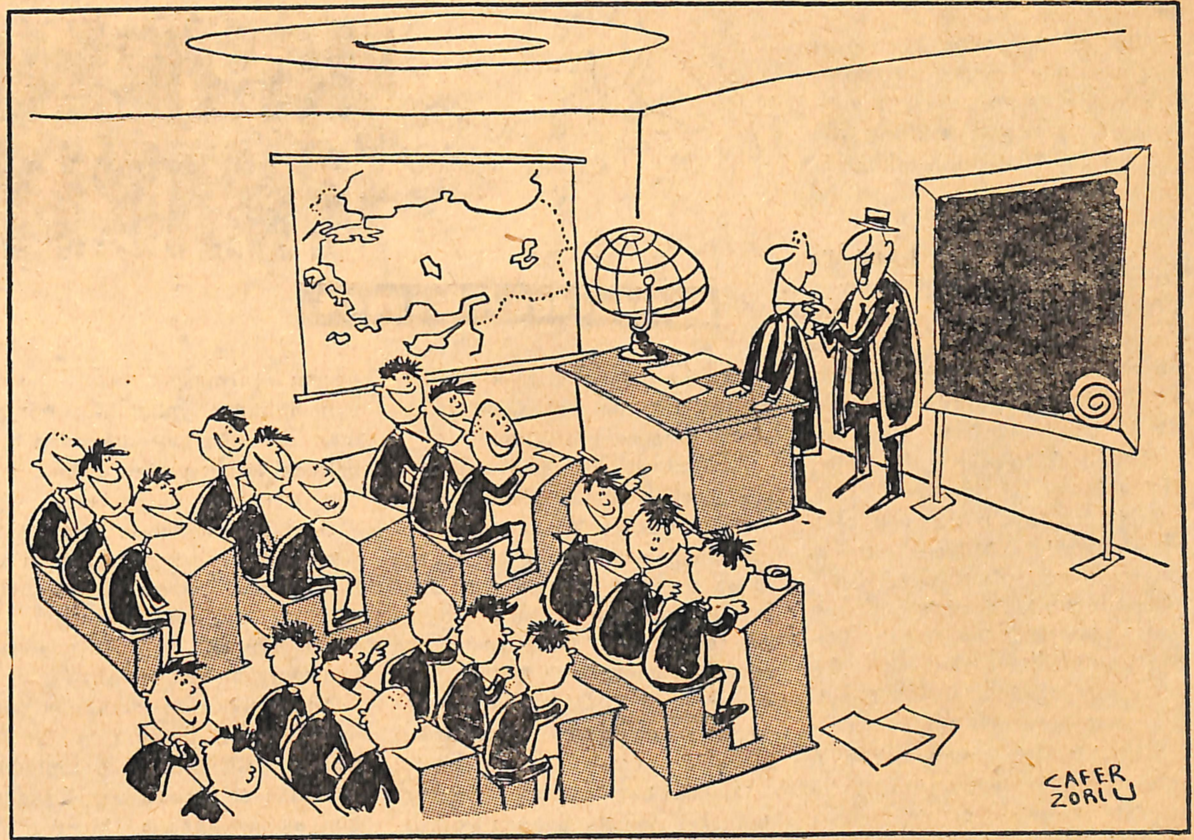
— Ulan bu ne biçim yaşamak? Of... Patladım be! diye haykırarak, don gömlek sokağa fırladı.

İşte gazetelerin aşktan, açlıktan çıldırdı diye yazdıkları Hasan bey böyle delirdi.

N. V. S.

⁂

Bazı öğretmenler çok konuşmakla itham edildi. (Gazeteler)

Müfettiş — Hah, şimdi derse başlayabilirsiniz!...

Beceriklisi!

Hâkim suçluyu bir müddet dinledikten sonra dayanamadı ve dedi ki:

— O kadar beceriksizce yalan söylüyorsunuz ki, bir avukat tutmanızı tavsiye ederim!

Sürat!

Direksiyondaki cici genç kız trafik polisine tatlı bir tebessümle sordu:

— Ne var memur bey? Bir hata mı yaptım?

— Evet küçük hanım, saatte 100 kilometre süratle gidiyordunuz!

Güzel bir tebessüm daha gözüktü:

— İşte burada yanlışınız var! Ben yola çıkalı henüz 10 dakika bile olmadı.

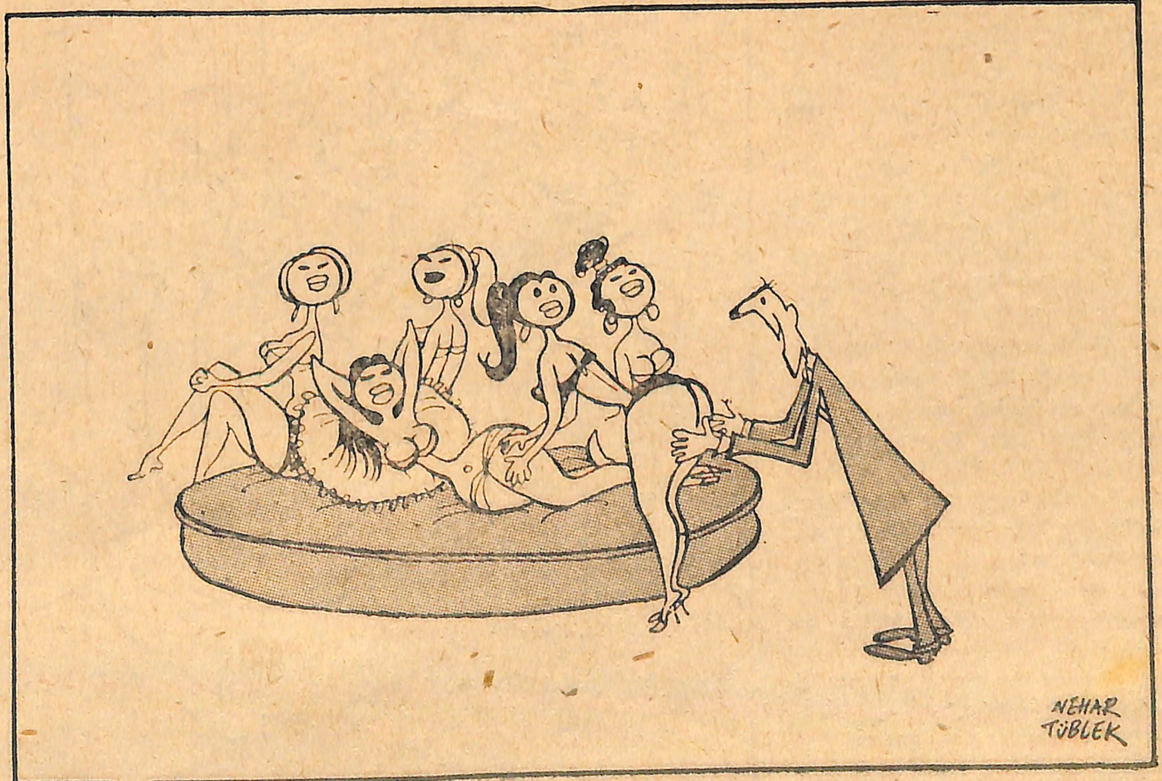
İstiridye

Sabırsız ve sinirli bir müşteri lokantaya girdi ve garsonu çağırdı:

— İstiridye istiyorum. Yalnız çok tuzlu olmasın. Sonra ne çok küçük ne de çok büyük olsun. Yağlısını da istemem. Taze ve soğuk hazırlayın ve çok da çabuk getirin...

Garson nâzik bir reverans yaptı:

— İçinde inci olsun mu olmasın mı efendim?

Lüks Nermin'in mallarına el kondu... (Gazeteler)

Şunu açıkça söyliyelim: İstanbul'a milyoner olmak için gitmiştim.

Çalıştım, çabaladım. Gitmezden önce zavallı midemden ne kısabildiysem bir araya getirip kıyafetimi yola yordama soktum. Her şeyim yeni: Elbisem, ayakkabım, gömleğim, kıravatım ve çoraplarım.

Elimde yalnız beni İstanbul'a kadar götürecek bilet parası var.

Önce oturup enine boyuna düşündükten ve meteliksizken zengin oluvermenin her babayiğitin değil, yalnız benim gibi bir babayiğitin harcı olduğuna iyice kanaat getirdikten sonra gittim bileti aldım.

Cebimde dönüş parası yok. Mahsus almıyordum. Milyoner olmaktan cayıp geri dönmiyeyim diye.

Tirenin koridorlarında sekiz on saat kadar gezindim. Sabah olduğunda Sirkecideydik. «Vaay İstanbulcuğum, şükür görüştüğümüze» deyip yere atladım.

Şehir bir âlem canım. Dikildim, gelip geçenlere bakıyorum. Bizim taraf köylerinden biri de yanıbaşımda bakınıyor.

— Bırreh be kardaşım, dedi, hele şu insannara bak! Hep gezer mu bunlar böyle?

— Hep gezerler, dedim.

— İşleri güçleri gezmek.

— Elbette. Gezip gezip akşam olunca yevmiyelerini alırlar. Çok gezenlere ayrıca fazla mesai ücreti verilir.

Herif ters ters bakıp uzaklaştı.

Ben daldım sokaklara. Hemen iş bulmalıyım ki, aldığım avansla karnımı doyurayım. Bir saate kalmaz bulurdum herhalde. O dükkân senin, bu dükkân benim, önüme gelene soruyorum. Ama, hayret. Bu adamlar bana oyun mu oynuyorlar ne? Nereye sorsam iş yok. Saat sabahın sekiziydi, öğle oldu iş yok. Akşam oldu gene yok.

«Yok» sözünü en fazla işitmek gibi mühim bir rekor kırmanın yorgunluğuyla ilk rastladığım kahveye girdim, bir sandalyeye çöktüm. «Burada adam akıllı dinlenir, sonra gene iş ararım» diye hesaplıyordum ki, garson da benim enseme çöktü:

— Ne emredersiniz efendim?

— Estağfurullah kardeşim, emretmek ne haddimize.

— Ne içeceksiniz Beyim, onu söyleyin.

— Teşekkür ederim sağ ol kardeşim. Midem biraz rahatsız da. İçemiyeceğim.

— Yooo, içmeniz lâzım. İçmezseniz parasını verin. Mâlûm ya burası...

— İçmediğim şeyin parasını niye verecek mişim?

Ben böyle deyince, garson gürledi:

— Basbayağı vereceksin! Babanın evi mi burası? Ya parayı verirsin, ya defolup gidersin.

Yaşasın defolup gitmek. Züğürtlükten çıktığımı anlamasınlar diye de garsona gözüktüm:

— Şikâyet edeceğim seni! Biraz sonra görürsün gününü sen!

Oradan doğru Köprüdeki bekleme salonlarına. Oh, ne bir şey içmeğe zorlıyan var, ne para istiyen. Epeyce oturduktan sonra vakit geçsin diye tekrar gezinmeğe çıktım. Döndüğümde baktım hepsi kapanmış. Ortalıkta birkaç polis ve balık tutan çocuklardan başka kimse yok.

Oradaki banklardan birine oturdum. İki gecenin uykusu ve yorgunluğu adamı çivi sandığında bile sızdırır. Bu düşünceyle gözlerimi kapar kapamaz omuzuma bir el yapıştı.

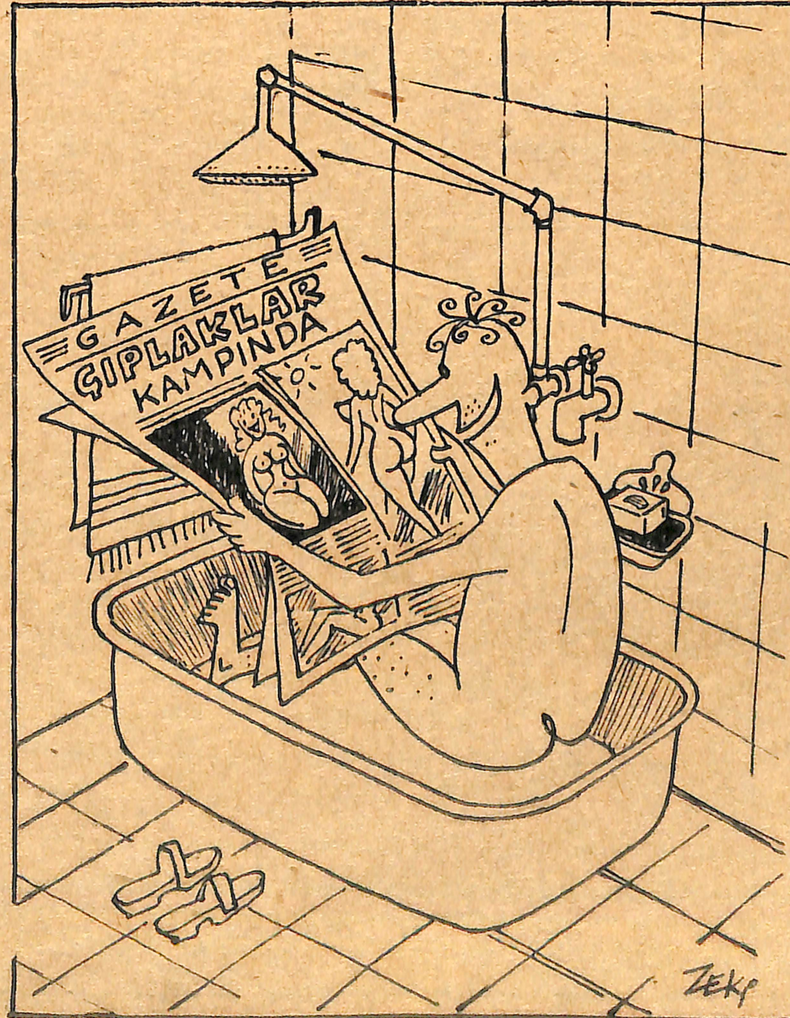
— Hey, kalk bakalım, burada uyumak yasak!

Baktım ki polis. Ne denir? Gene kalkıp şehri gezmeğe koyuldum. Gez babam gez. Sabah oldu. Bir tarafa oturamıyorum. Oturuyorum oturmasına ya, ya birşey içmediğimden, yahut oturur oturmaz uyumağa başladığımdan muhakkak kaldırıyorlar. Onun için ben de dolaşıp duruyorum.

O gün de neticesiz geçti. Aynı şekilde dolaşarak gene sabahı ettim. Nereye gitsem iş yok. Bazı işler buldum, ama giremedim. Ayakta uyuyanı, hem de konuşurken uyuyanı kim işe alır?

Aç ve uykusuz kaldığıma yanmam, sigara stokum da tükendi üstelik. Cebimde gece topladıklarımdan üç izmarit var. Yakacağım zaman ağzıma koyuyorum. Hemen ağzında sigarası olan birine yaklaşıp, ona doğru bakmadan «pup, pup» diye bir iki çekiştiriyorum. Güya yeni sönmüş!.. Sonra da müsaade isteyip sigarasından yakıyorum.

Üçünü de yakıp içtim. İçmeden yarım saatten fazla duramam. Yerde yeni izmarit kolluyorum artık. Kaldırımın kenarında uzunca bir tane var. Ama kalk ta bu güzelim kıyafetle al bakalım. Hem de iyi cins bir sigara. Üstündeki yabancı dil yazıları bile görüyorum. Altı yedi santim kadar var boyu.

Etrafında birkaç tur yaptım. Gittikçe canım çekmeğe başladı. Eğilip alacağım canım, çaresi yok. Gelip geçenlerin azalacağı bir anı kolluyorum.

Beklediğim anın geldiğine kanaat getirince de dediğimi yaptım. Eğildim aldım, cebime attım. Daha iki adım atmadan, biri omuzumdan hafifçe tuttu. Döndüm baktım, tanımadığım biri...

— Ne buldun öyle hemşerim! Tövbe estağfurullah...

— Hiiç, dedim, bir şey bulmadım.

— Buldun bulduun... Hadi saklama göster şunu.

— Bulmadım kardeşim. Allah Allah... Sana ne yalan söyliyeyim.

— Hadi be gözümle gördüm işte... Yerden aldın, cebine koydun. Elin parasını nasıl cebine atarmışsın sen?

— Ne parası ulan!

— Ulan deme, ağzını topla... Yoksa ben toplarım.

— Ben senin ağzını toplarım.

— Ben toplarım.

Birbirimizi tartaklamağa başladık. Etrafımızda çabucak bir kalabalık birikti. Yeni gelenler soruyor:

— Ne olmuş?

— Toplıyacaklarmış, kavga ediyorlar.

— Ne toplıyacaklar?

— Bilmem.

En meraklıları bana sordu:

— N'oluyor kardeşim, ne topluyorsunuz böyle?

— Armut, dedim.

— Ayıp yahu, armut için de kavga edilir mi? Ortak toplayın olsun bitsin.

Ben herifle uğraşıyorum. Yakama yapışmış asılıp duruyor. Benim elim de onun yakasında. Herif bar bar bağırıyor:

— Sen bana ulan diyemezsin arkadaş!

— Ulan git işine, diyorum. Benim moralimi bozma şimdi.

Etrafımız basbayağı sarılmıştı. Gören geliyor. En son gelenlerden biri sordu:

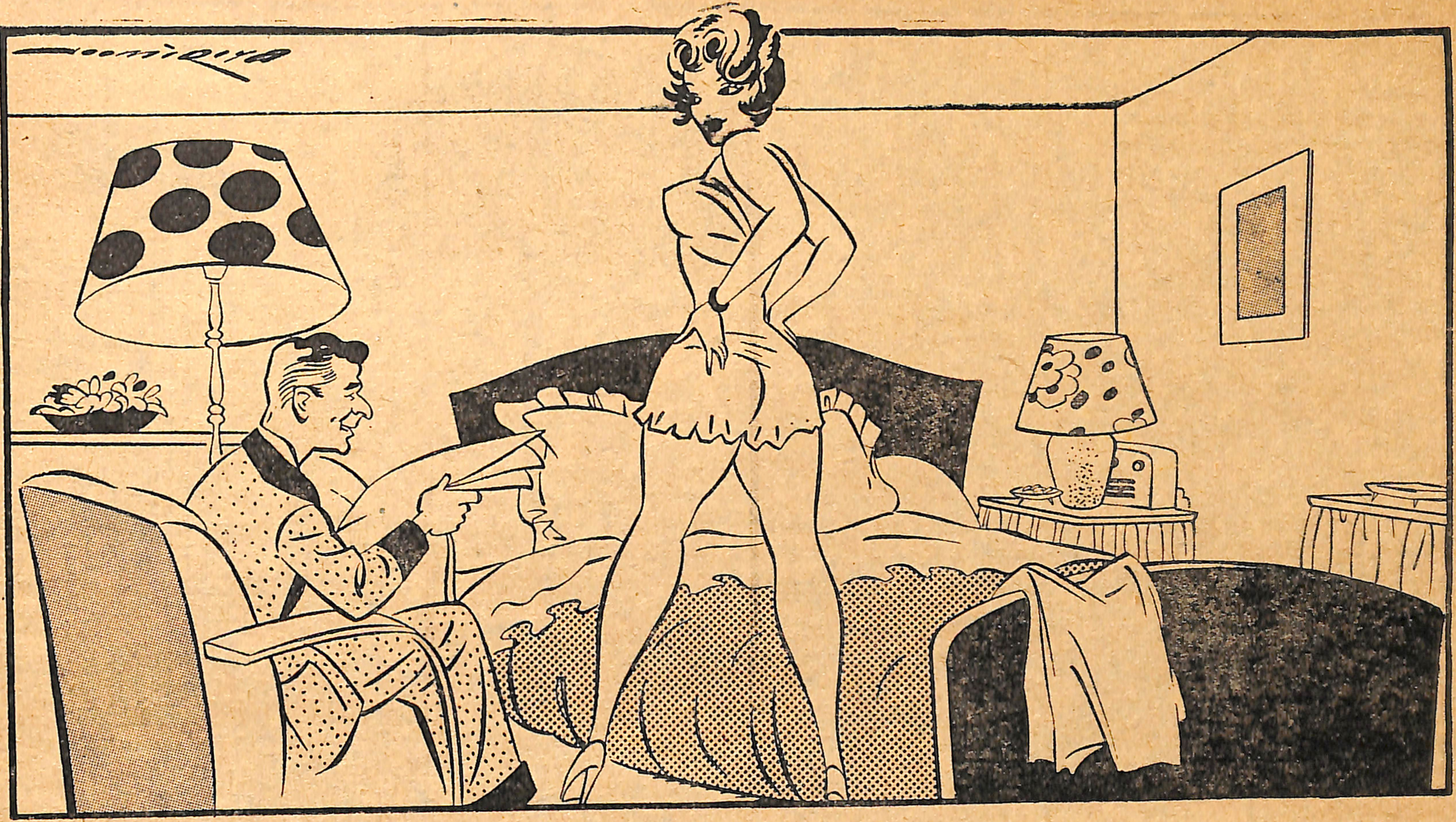
— Ne olmuş? Neye dövüşüyorlar?

Az önce gelen bir seyyar satıcı cevap verdi. Beni göstererek:

— Aha, dedi, bu uzun kulaklı olanın Meral deyi bi sevdiği varmış. Öbür çopur suratlı olanı bu Meral'ı igfal etmeğe galhışmış. Bu herüf ona «Meral'ımı bozma» dediyse de böürü söz diğnemiyor.

Kalabalık adamakıllı artmış, kavga ettiğimiz adam da, ben de iyice sıkışmıştık. Öyle ki, dış basınçla midemin boşluğu yok olunca kendimi beş porsiyon yemek yemiş gibi hissettmeğe başladım.

Herifle aramıza şişmanca biri

— Senin Leylânın boksör kocası iki ravund'dan fazla dayanamamış...
— Ayol sen şu ringe bile çıkamıyorsun ya!...

itiliverince, temasımız kesildi. Söz de bilerek yakasını bırakmışım gibi:

— Hadi git, dedim. Benden bulma!

O da:

— Asıl sen benden bulma, dedi.

Birbirimizi kaybettik.

Kalabalık boyuna artıyor. Bir kişi gittiyse, beş kişi geliyor onun yerine. Bizim kavga bitti, kalabalık azalacağına artıyor. Kurtulup çıkmak için çırpınıyorum ya, boşuna. Besbelli başka bir olay var da bu kalabalık artıyor dedim. Birine sordum:

— N'olmuş abi?

— Büyüklerden biri geçecekmiş dedi.

Herkes kendi havasında. Başka biri de:

— Yarım kilo da bana versiler bari, diyor.

Bir çıksam şuradan, yeniden dünyaya gelmiş olacağım. Sıcak bir yandan, kalabalık bir yandan, ter su içinde kalmıştım. Güç belâ elimi cebime sokup mendilimi çıkardım. Yüzümdeki teri silecek-ğim. Lâkin kolumu yukarı çıkaramıyorum. Uğraşa uğraşa çıkardım. Bu sefer yüzüme getiremiyorum. Yarma gibi birinin kolu da dirsek eklemimin üstünden çaprazlama uzanmış, engel oluyor. Benim mendil öyle her mendile benzemez. Zor zamanda yorgan çarşaflığı bile eder. Dörtte biri avucumda, dörtte üçü sallanır durumda. Aksi gibi burnumu sildiğim kısım da avucumun dışında kalmış.

Tekrar cebime koymağa davrandım, o da olmadı. Koltuğumun altına kısa boylu biri girmiş.

Kolum havada dikili kalmıştı. Ben yüzüme yaklaştırmağa yahut cebime koymağa davrandıkça mendil sallanıyor.

Sol tarafımdaki herif:

— Yapsa yapsa elli kuruş yapar, dedi.

Neyin elli kuruş yaptığını anlamak için ona döndüm. Adam benim mendile bakıyor. «Satılık değil» diyecektim. Fakat dememe kalmadan onun yanındaki:

— Benden yetmişbeş! diye bir nağra attı. Ben cebime koymaktan geçtim, görmesinler diye biraz aşağıda tutmağa çalışıyorum ama, ne gezer. Herifte petrol borusu gibi kol var. Etraftan boyuna bağırıyorlar:

— Yüz elli!

— İki lira!

— Benden iki buçuk!

Hiç olmazsa şu sümüklü kısmını avucuma getireyim dedim. Düşündüğümü yapmağa çalışırken mendilin altındaki adamın lâcivert ceketinde bir salyangoz izi peydahlandı. Ondan da vazgeçtim.

Güneş vurunca mendilin o kısmı parlıyor. Uzaktan biri bağırdı:

— Hadi ipek olduğu için dört lira verdim.

Haddine mi düşmüş benim mendilin? Keten bile değil. Mendilimin ipek olduğu duyulunca fiatlar daha da arttı.

— Benden dört yüz elli!

— Beş kâğıt verdim yolla şunu!

Başka arttıran olmayınca tekrar bağırdı:

— Parayı yolladım, gönder men dili!

Biraz sonra elimden mendili çekip aldılar. Yerine bir beş lira koydular. Mendil elden ele sahibine, yani yeni sahibine gidiyordu.

Baktım, mendili ilk alan adam, cebinden bir tramvay bileti çıkarmış, elini siliyor.

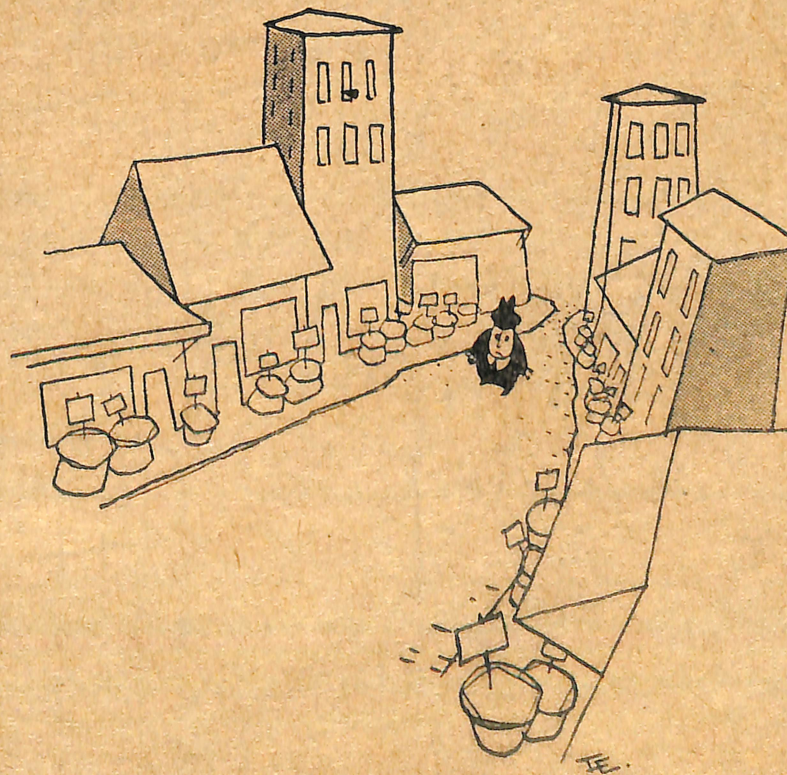
O zaman bana öyle bir kuvvet geldi ki, sormayın. Kolumu nasıl kurtardım, o kalabalığı nasıl yarıp kaçtım, anlatamam.

★

Şimdi, Eyfel kulesinden Piza kulesine, hattâ bizim Galata kulesine kadar üstünde dünya anıtlarının motiflerini taşıyan «İzmarit» mendilleri fabrikası, işte o mesut tesadüfün, o bahtiyar günün hatırasıdır.

Ben, milyonların kapısını bir izmaritle açtım. Şimdi ne zaman kaldırıma atılmış bir sigara artığı görsem, hemen şapkamı çıkarır, derin bir minnetle saygı duruşuna geçerim!

Kenan AKINCI

«Can pazarı»

BU ADAM DA HER SENE GELİP SÜNNET OLUR..

BABA BEN ŞU GEÇEN BEBEĞİ İSTE-RİİİİİİİM..

YAHU. BİRAZ DA BİZ SEYRE-DELİM.

SIRA KİMDE İSE.. ÇABUK SIRAYA GİRSİN..

KADIN OLDUĞUNA BAKMAYIN CİNSİYET DEĞİŞTİRECEK

AYOL ÇOCUK NEREDE?

KİRALIK KARYOLA

CAFER ZORLU

...BALAR
...INIZ ?
... AKŞAM
...NIYIM.

YAVAŞ OLUN.. DAYAK ATMAK ARTIK YASAK..

BİRAZ BEKLEYELİM... ERKEK OLURSA SÜNNET EDERİZ..

ANNEEE.. YANLIŞLIKLA BABAMI SÜNNET ETTİLER.

SÜNNET OLMIYACAK MISIN ABİ ?

NE YAPIYORSUNUZ BEN SÜNNET ÇOCUĞU DEĞİLİM...

SİZ OTELE GİDİN BAYIM.. BURADA KARYOLALAR DOLU..

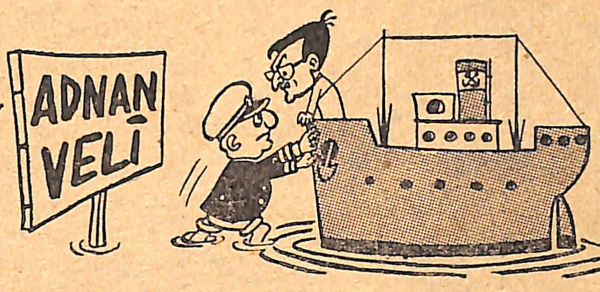
...AYIN
... KAÇIYOR

NE YAPALIM YATAK SIKINTISI VAR...

HEY.. BURASINI EVİNİZ Mİ SANDINIZ ?

... Düğünü

RÖTAR Suçluları

Yüksek Genel Müdürlüğe

C. H. P. Genel Sekreteri Kasım Gülekle C. H. P. nin otuz milletvekilini Karadeniz gezisine çıkarmaktan ve Karadeniz iskelelerinden her birine sekiz saatlik rötarla gitmeleri emredilmişken altı saatlik rötarla iktifa etmekten sanık Ordu vapuru suvarisi Süleyman Kaptan'la Ordu vapuru çarkçı başısı Adem Çelik haklarında yapılan ilk tahkikat sonunda, aşağıdaki neticelere varılmıştır:

1 — C. H. P. Genel Sekreteri Kasım Gülek saat 10 da Ordu vapuruna râkip olduktan sonra, gerek gemi suvarisi ve gerekse çarkçıbaşısı, Genel Müdürlükçe verilen dört saatlik rötar emrini ister istemez yerine getirmişler, ve tarife icabı saat 10 da hareket etmesi gereken vapur, saat 14 te yola çıkmıştır. Bu noktaya kadar cereyan eden hâdiselerde sanıkları sorumlu duruma sokacak bir cihet tesbit edilememiştir.

2 — Ancak vapur hareket ettikten sonra Çarkçıbaşının makinelere hız verdiği ve kalkıştaki dört saatlik rötarı kapamak için gemiyi süratlendirdiği dehşetle görülmüş ve keyfiyet müfettişlerimiz tarafından kendisine ihtar edildiği vakit, vapurun hızını biraz kesmiş ve fakat herkesin dalgın olduğu bir saatte tekrar makineleri hızlandırarak on dakikalık bir rötar farkı daha kazanmıştır. Gemi suvarisinin, buraya kadar cereyan eden hâdiseler içinde mesuliyeti görülmemiştir.

3 — Vapur gece seyretmekte iken ve Kasım Gülekle arkadaşları akşam yemeğini yerlerken Kasım Gülek'in içtiği ayrana mebzul miktarda müshil ilâcı karıştırmak suretiyle, gemi başkamarotu Hüsamettin millî vazifesini yerine getirmiş bulunmaktadır.

4 — Kasım Gülek'in yattığı kamaranın altında teneke çalmak vazifesiyle görevlendirilen personelden Necati de, bu vazifesini hakkıyla ifa etmiştir.

5 — Kasım Gülek'in yatmakta olduğu kamara bir gün önce filit yaptırılarak ve ilâç yaktırılarak tahta kurularının imha edilmesini emreyliyen gemi suvarisinin, bu bakımdan büyük bir mesuliyeti tesbit edilmiştir.

6 — Gemi suvarisi rotayı değiştirerek yolu uzatmak ve varış iskelelerine daha geç ulaşmak imkânı kendisine hatırlatıldığı halde mazot tasarrufu gibi saçma bir düşünceyle nizamî yolunu değiştirmemiş ve mutad yoldan seyretmek suretiyle memleket dâvalarına karşı olan tutumunu meydana koymuştur. Memleketin mukadderatıyla ilgili hususlarda mazot tasarrufu gibi mânasız bir düşünceye saplanmak, en hafif mânasiyle memleketi sevmemek demektir. Vatansever bir gemi suvarisi, mazot tasarrufu gibi saçma bir düşünceye saplanacağı yerde, gemiyi sahilden uzaklaştırarak fırtına bölgesine sokmak ve teknenin allak bullak olmasını sağlamak ve böylelike zaten müshil ilâcı almış olan Kasım Gülek'i hem yukardan ve hem de aşağıdan harekete geçirerek, millî vazifesini ifa etmek durumundadır.

7 — Vapurun Samsun limanına sekiz saatlik bir rötarla gitmesi mukarrer olduğu halde, bu rötar, makine personelinin işgüzarlığı sayesinde altı saate inmiştir. Çarkçıbaşı her ne kadar bizim tarafımızdan görünerek geminin haydolik tertibatında küçük bir ârıza meydana getirmişse de bu ârızayı sonradan gidererek tekrar gemiyi yoluna koymuş ve sureta bizim gözümüze girmek istemiştir. Vatansever bir Çarkçıbaşı, içinde Kasım Güleğin bulunduğu bir gemiyi sadece ârızalandırmak değil, hattâ bütün makinelerini tahrip etmek ve icabederse gemiyi bütün yolcularıyla batırarak memlekete karşı olan sevgisini ispat etmek mecburiyetindedir. Bu memleket bir gemi kaybetmekle elbette yoksulluğa düşecek değildir.

8 — Gemi suvarisi, Kasım Güleğin ve C. H. P. mebuslarının yattıkları kamaralara can kurtaran yeleği koydurmamanın lüzumlu olduğunu asla takdir etmemiş ve bilâkis bu can yelekleri yerlerine astırmak suretiyle «canım size kurban olsun» demek istemiştir.

9 — Kasım Gülek ve arkadaşları Samsun limanına vasıl olduktan sonra caddelerde toplanan halk kendisine büyük tezahürat yapmıştır. Kasım Güleğin geçtiği yollar yeni bir şeref kazandığı için, Samsun Belediyesi bu caddelerde oturan yurttaşlara muhtelif nisbetlerde şerefiye vergileri tahakkuk ettirmiş ve böylelikle oradaki yurttaşlar, Kasım Gülekle ve onun şerefiyle müşerref olmuşlardır. Halbuki o şeref daima bize aittir.

10 — Kasım Gülekle diğer mebusların Samsun'dan Ordu'ya gidişlerinde gerek suvarinin ve gerekse Çarkçıbaşının, millî menfaatlere aykırı herhangi bir hareketi tesbit edilmemiştir.

11 — Ordu'dan Giresun'a gidişte gemi suvarisi, hem önceki suçlarını affettirmek ve hem de memleket sevgisini az çok ispat etmek için Kasım Güleğin kullandığı yüz numaraya beş tane eşek arısı salıvermişse de sonradan yapılan incelemelerde, bu eşek arılarının iğnelerinin söküldüğü ve zararsız hale getirildiği anlaşılmıştır.

12 — Ayrıca gemi suvarisi, Trabzon yolunda yaptığı bir harekette içinde bir memleket sevgisi bulunmadığını da ortaya koymuştur. Ezcümle Trabzon yolculuğu sırasında Kasım Gülek vapurda dört saat kadar uyumak imkânını bulmuştur. Halbuki gemi suvarisi, müfettişlerimiz tarafından yapılan ikaza uysaydı, sürekli şekilde düdük çalmak suretiyle Kasım Güleğin uykusunu kaçırır ve Demokrasi tarihimizde şerefli bir mevki kazanırdı. Suvari, bu emri yerine getirmemiştir.

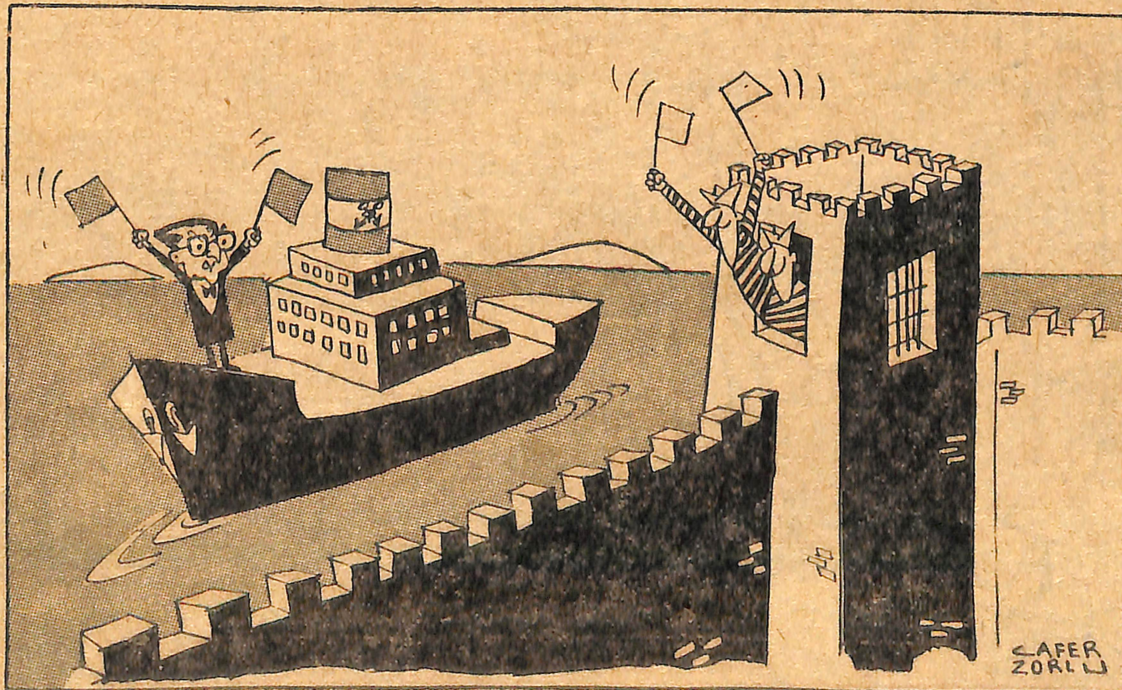
Yukarıda tesbit edilen hususlar gerek suvarinin, gerekse Çarkçıbaşının sorumluluklarını tamamen ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bu itibarla tahkik heyetimiz her ikisi hakkında da lüzumu muhakeme kararı verilmesi düşüncesindedir.

Ayrıca neticei talep olarak, işbu geminin İstanbul'a avdet ettikten sonra derhal kızağa alınması ve baştanbaşa dezenfekte edilerek gemideki muhalefet mikroplarının tamamen imha olunması, memleketin yüksek menfaatleri icabı, önemle arzolunur.

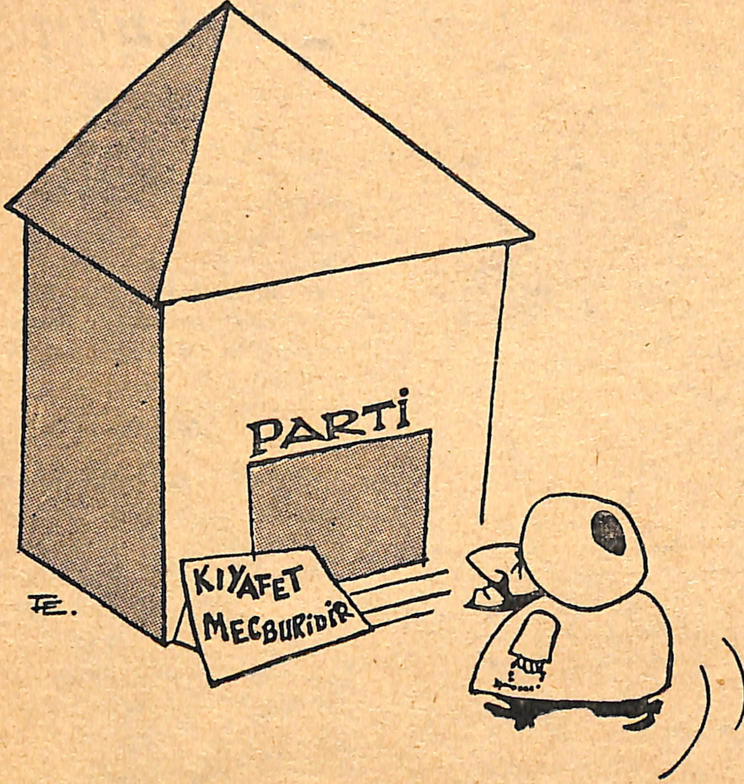
Kasım Gülek ve arkadaşlarını Karadeniz gezisine götüren Ordu vapuru mesulleri hakkında açılan tahkikatı idare eden Teftiş Heyeti adına Başkan
Suat Tamdemokrat

Adnan VELİ

K. Gülek, Sinop'ta vapurda basın toplantısı yaptı. (Gazeteler)

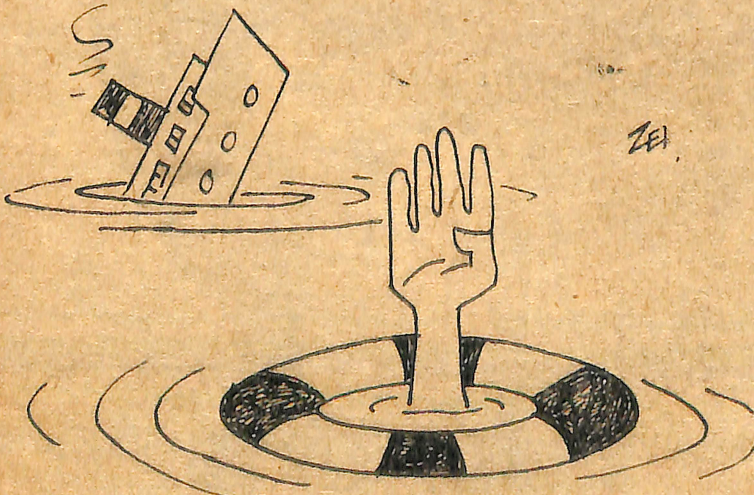
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

SURPİK deniz HAMAMINDA

Matmazel Sürpik, esmer, karakaşlı, kara gözlü, son derece işveli bir kızdı. On altı yaşına bastığı zaman ırkına mahsus bir hususiyetle bıyıkları terlemeğe başlamıştı. On yedisinde göğsü bol tüylerle örtüldü. Mamafih Matmazel, bu kıllı vücüdunu şık elbiselerle gözden saklamasını biliyordu.

Kızının evlenme çağına geldiği gören annesi Meryem dudu ara sıra ağzını arıyordu:

— Sürpik, Agoptan hoşlanoorsun diyorlarsa doğrudur?

Sürpik kırıtarak cevap veriyordu:

— Hangi Agobu soroorsun, hani şu Kelekyan derlerse odur?

— He?

— Öyle hentlerin nesinden hoşlanacakmşım ki!

— Noksanı nedir ki yavrum? Dört kaşlı, dalyan gibi oğlandır. Tahsili der isen ona da söz yok. Koynunda (Robert Kolej) in çarşaf gibi diploması duroor. Babası yüklü heriftir. İstikbali yolunda. Bank Otomanın «Kontabilite» sinde çalışoor, bilmiorsun?

— Biloorum.

— Neye hent deorsun?

— Hissiyatça noksandır.

— Ne gibi ağnamadım!

— Bir misal ile ağnatayım: Geçen akşam Fenerbahçesinde promenat edoorduk. Güneş tastamam gurup kertesine gelmişidi. Semavatı elvan elvan boyamışidi.

— Agop! dedim.

— He! dedi.

— Güneşi neye benzetoorsun? dedim ise ne cevap etse beğenirsin?

— Balkabağına! demez?

Meryem dudu dayanamadı:

— Çüş ol! demedin?

— Hayır mamam, o anda bana bir mefret geldi. Suspus oldum.

Matmazel, o yaz (Kalamış) a taşınmışlardı. Orada Mösyö (Jan) isminde frenk bozması bir delikanlı ile tanıştılar. Bir zaman beraber gezdiler tozdular. Meryem dudu kızının bu gençle evlenmesini çok istiyordu. Bir Fransızla sıhriyet peyda etmek onun için pek şerefli bir şeydi. Fakat bu münasebeti çok sürmedi. Sürpik'le Jan bir müddet sonra ayrıldılar. Meryem dudu tekrar kızının ağzını aramak ihtiyacını duydu:

— Mösyö Jan hastadır, nedir?

Sürpik omuzlarını kaldırdı:

— Bilmoorum.

— Bilmoorsun olur, her zaman beraber değildin?

— Yok, bir hafta oloor ki ben ondan mefret etmişim!

— Meğa Asvas, Mösyö (Jan) ı da beğenmoorsun? Fransızca konuşoorsa ağzından ballar akoor. Hiç Pariste doğmuş adamdan mefret edilir?

— Terbiyece noksanı var!

Meryem dudu hayretle ellerini dizlerine vurdu:

— Neler doorsun, Sürpik! Mösyö (Jan) sana komplimanlar etmoor? Elini yüreğinin üstüne koyup: «Ah, Matmazel Sürpik, bu ne letafet! Kulun, kurbanın olam!» demoor. Bu lâfları ki sana gizlices edoorsa işitmoorum sanırsın?

Sürpik hıçkırmağa başladı. Dudaklarının arasından şu cümle döküldü:

— Meğerleyim hepsi yalan imiş!

— Yağnışın var, yürekten edilen lâfa yalan sığar?

— Sus ol da ağnatayım: Geçen pazar akşamı kavli karar ettik. Plâjda buluşacağıdık. Baktım, takkesinde gelmiş bekloor, mayom ile yanına vardım ise tınmoor!

— Bonjor Mösyö Jan, beni tanımoorsun? dedim.

— Hayır, kim oloorsun? dedi.

— Matmazel, Sürpik değilim?

Yüzünü mefret ile buruşturarak:

— Yağnışınız var mösyö, dedi. Erkekler hamamı şundadır!

FİSKE

※

Ne renk

İki sarhoş barda kafayı çekiyorlardı. Bir ara bunlardan biri kapalı yumruğunu öbürüne doğru uzatarak:

— Bil bakalım ne yakaladım? dedi.

— Her halde bir sivrisinek.

— Hayır değil!

— Öyleyse bir serçe yavrusudur!

— Yok canım çık biraz daha...

— Ne bileyim birader; belki bir fil yakaladın.

O zaman birinci sarhoş avucunu hafifçe aralayıp baktı ve:

— Pekâlâ, dedi; ne renk?

Poker

Cemil sevgilisine anlatıyordu:

— Doğrusu çok tuhaf şey; şu pokerde muntazam olarak bir gece kazanıyor bir gece kaybediyorum.

Kız parlak bir fikir ileri sürdü:

— Sen de gün aşırı oynasana!...

Haftanın Şakaları

Sebep!

Demiryolları İdaresinden emekliye ayrılınca kendisine hediye edilen vagonu bahçenin bir köşesine yerleştirip, ev haline koydu. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı bir gün arkadaşları ziyaretine geldiler ve onu vagonun sahanlığında piposunu içerken bulunca, içlerinden biri sordu:

— Neden bu yağmurda içeri girmiyorsun?

O, sahanlıktaki levhayı işaret ederek cevap verdi:

— «Sigara içmeyenlere mahsus» da ondan!

Erkek!

Ahmet Sert, kılıbıklığı meşhur olan arkadaşına sordu:

— Kuzum sen erkek misin yoksa bir fare mi?

Arkadaşı biraz düşündü:

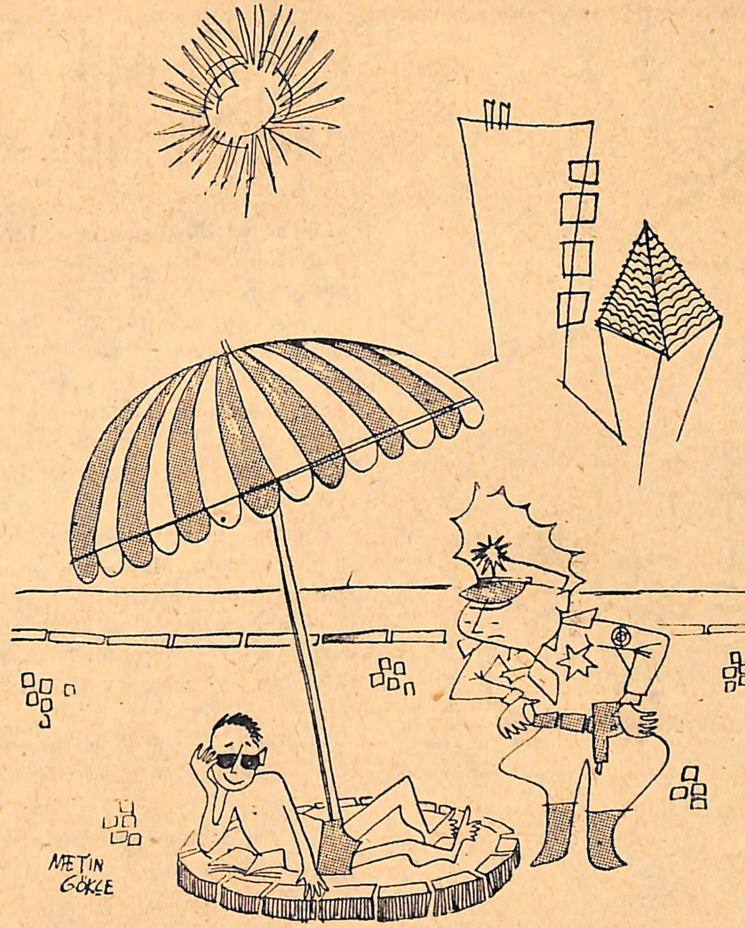
— Erkeğim tabiî ki! diye cevap verdi. Zira karım fareden korkar.

Nasırı!

Diş tabibi, hastasına çıkıştı:

— Bağırıp çağırmaya ve yüzünüzü ekşitmeye lüzum yok! Henüz dişinize dokunmadım dahi..

— Biliyorum, dokunmadınız; ama nasırıma basıyorsunuz doktor bey!

YAZISIZ

Samimiyet!

Avukat Hamdi, kendine müracaat edip vaziyeti açıkça anlatan müşterisine:

— Valla dedi, samimî olarak fikrimi bilmek isterseniz...

Beriki avukatın lâfını kesti

— Hayır, hayır; ben sadece sizin meslekî tavsiyenizi bilmek istiyorum!

Misafir

Küçük Metin, kardeşi Mine'ye:

— Galiba dedi, aşağıda misafirler var!

Mine oyuncaklarını bırakıp sordu:

— Nereden anladın?

— Annem, babamın anlattığı bir hikâyeye kahkahalarla güldü de...

Ne var?

Öğretmen Attilâ'ya sordu:

— Attilâ elini bir cebine atsan 150 lira çıksa, öbür cebine soksan 300 lira bulsan üzerinde ne var demektir?

— Başka birisinin pantalonu öğretmenim!

Yemek deyince...

bütün kadınların aklına derhal VİTA gelir.

Çünkü, daimî yüksek kalitesi sayesinde, yalnız VİTA ile hafif, leziz ve hazmı kolay olan yemekler hazırlayabilirler.

Yüksek besleyici kıymeti, nefis tadı ve kokusu ile VİTA daima evinizin hakikî dostudur.

Aldığınız hakikî VİTA ise
ÜSTÜN kalitesinden emin olabilirsiniz.

V80

MİLLETLER GÜLÜYOR

Münekkit!

Prodüktör Alfred de Liagre küçük oğlunu ve kızını Broadway'de bir konsere götürmüştü.

Program başlamadan önce tembihatta bulundu:

— Aklınızda olsun; müzik başlayınca konuşmak, öksürmek, kıpırdanmak yok-

Küçük kız itiraz etti:

— Ama babacığım ya midem bulanırsa, kusamaz mıyım?

Alfred de Liagre arkadaşına döndü:

— Yarabbi dedi, bu kız büyüyünce müzik münekkidi olacak galiba!

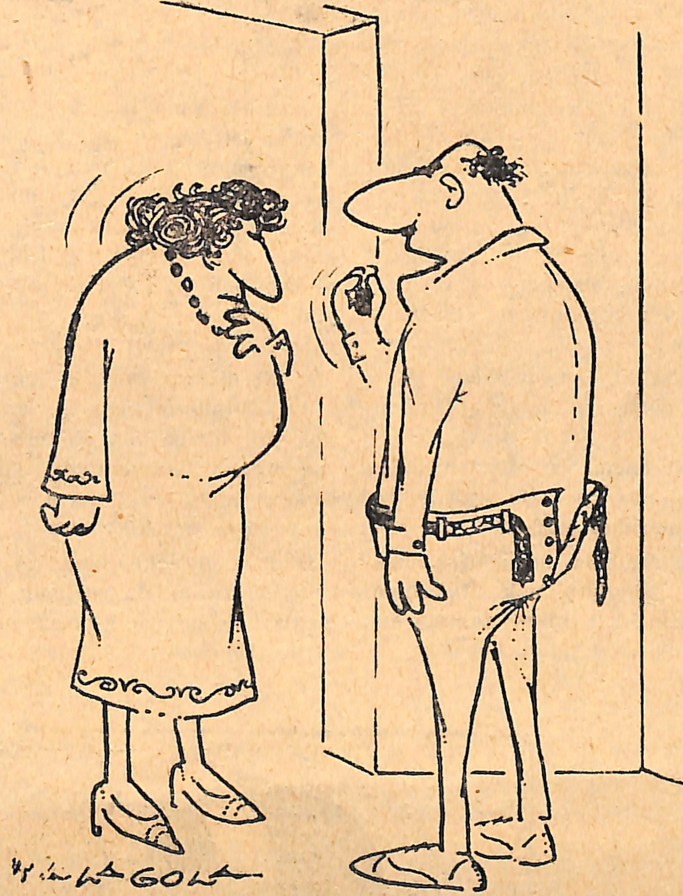
Öğle yemeği

Kraliçe Elizabetin taç giyme töreni idi. Britanya Milletler Topluluğunun bütün temsilcileri bu münasebetle Londra'ya gelmişlerdi. Muharrir Noel Coward ve bir arkadaşı bunların arasında tüyler ve boncuklarla süsü muazzam bir yamyam kraliçesi gördüler. Muharririn arkadaşı sordu:

— Kraliçenin yanındaki şu ufak tefek adamcağız kim acaba?

Noel Coward cevap verdi:

— O mu? İkindi kahvaltısı olsa gerek!

— Ulan şu pantolonumun önünü dikmeyi hangi şeytan aklına getirdi?

Stork kulüp

New York'un meşhur Stork Kulübünden içeri hoplaya zıplaya bir kanguru girdi, geçip barın uzun iskemlelerinden birine oturdu ve bir skoç istedi. Barmen hazırlayıp verdi. Kanguru içkiyi içtikten sonra cebini karıştırdı ve bir dolar çıkarıp uzattı. Barmen gülümseyip:

— 1 dolar 25 sent vereceksiniz, dedi.

Bunun üzerine kanguru cebinden 25 sent daha çıkarıp uzattı. Barmen yine gülerek:

— Biliyor musunuz? dedi. Bu kulüpte ilk gördüğüm kangusu sizsiniz!

Kanguru zıplayarak uzaklaşırken cevap verdi:

— 1 dolar 25 sente bir bardak skoç satmağa devam ederseniz son olarak gördüğünüz kanguru da ben olacağım!

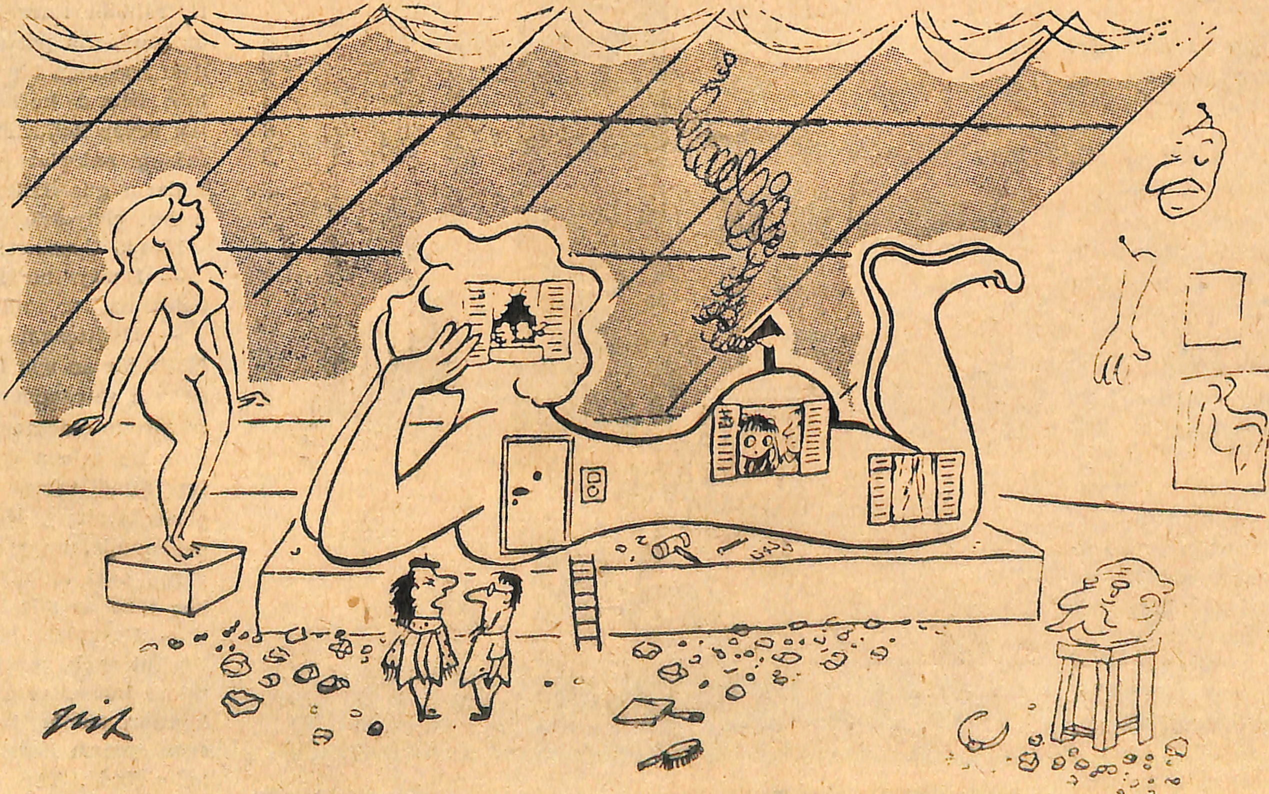
Viski!

Hastabakıcı, 4 üncü kattan düşmüş olan Mike'a:

— Şu bir bardak suyu için bakalım!...

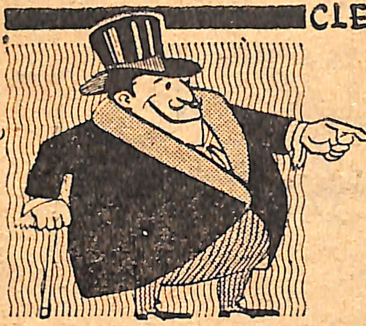
Mike öfkeyle:

— Bir bardak viski içebilmek için kaçıncı kattan düşmeliyim acaba?

— Bence modern heykeltraşlık ayni zamanda bir işe yaramalıdır!...

CLEMENT VAUTEL'den çeviren: ALPLÂÇİN

POLİTİKA PAHALI ŞEYDİR!

— 6 —

Yaldızlı mobilya, garip biçimli ve göz alıcı renklerdeki vazolar, çerçeveleri ışıl ışıl yanan aynalar, zevksiz desenlerle süslü paravanlar, pahalı fakat göze hoş gelmiyen vitraylar, bütün bunlardan ayrı olarak tavandan sarkan kristal avize, insanın hem zevkini tırmalıyor, hem de gözünü yoruyordu.

Köy papazı çevresini gözden geçirmekteyken, sarışın bir dilber, salınmaktan farksız bir yürüyüşle, kayarcasına, süzülürcesine içeriye girip, kendisinden tarafa ilerledi. Daracık, âdeta vücuduna yapışmış hissini veren entarisinin kolları ve göğsü son derece açıktı. Kıvrak vücudu, gizli tutulması gereken en ince hatlarına kadar belli oluyordu. Şeffaf ipek çoraplar içindeki bacakları, her adım atışı ile dizkapaklarından bir kaç parmak yukarıya meydanda kalıyordu.

— Hoşgeldiniz rahip efendi, diyerek misafiri selâmladı. Gelmekle bizleri sevindirdiniz. Ancak, otomobili göndermeyip, sizi buraya kadar yürümek zahmetine soktuğumuz için bir kusur ettiğimiz kanaatindeyim. Her halde bizi bağışlarsınız?

Pellegrin tarifsiz bir mahçubiyetle perişan, gözleri alev alev yanan bu kadının yüzüne bakamıyordu. Elinde tuttuğu şapkayı evire, çevire:

— Otomobil mi, diye karşılık verdi. Zahmete ne lüzum vardı efendim, Tanrıya şükürler olsun ki omurgam iyiden iyiye kuvvetlidir.

Cousinet'ler, biraz da şaşırmış:

— Omurganız mı? diye tekrarlıyarak gülüştüler.

Madam Cousinet, gerdanındaki üç dizi inci kolyeyi oynatan kahkahası sona erince, kocasına döndü:

— Ne kadar da esprili bir zat, ne de sempatik yarabbi? dedi.

Köy papazı, bıraktığı tesire üzülmek mi, yoksa sevinmek mi gerektiği hususunda şüpheyle düşünürken, birden sıçradı:

— Poilu, Poilu nerede acaba?

O sırada, bir uşak tarafından sıkıca kavranmış olan köpek göründü.

Efendisini görür görmez, uşağın elleri arasından kurtulup ileriye atıldı ve o anda bir camekâna çarpıp, içindeki porselen ve kesme billûr takımları tuzla buz etti. Yere yuvarlanan camekânın şangırtısı, köpeğin hem telâşlı, hem keyifli havlamalarına karışaraktan salonun havasına bir savaş meydanının gürültüsünü getirmişti.

Zavallı Pellegrin, bu durum karşısında döğünmeğe koyuldu:

— Aman Tanrım, ne felâket. Yaptığımı beğendin mi bedbaht mahlûk?

Ne var ki, Cousinet olayı onun kadar ciddiye almamıştı. Gülümsiyerek:

— Ne önemi var efendim, müsterih olunuz, dedi. Bu şirin köpek sizin mi rahip efendi?

— Affedilmez suçu karşısında aksini söyliyebilmek isterdim. Neyleyim ki, hakikati tahmin ettiniz, maalesef benim köpeğim.

— Mükemmel, cinsi nedir acaba?

— Doğrusunu isterseniz bilmiyorum. Hiç merak etmedim de. O, benim cephe arkadaşımdır. Savaştaki davranışından, iyi bir cins olduğunu söyliyebilirim. Fakat burası ona göre bir yer değil, izninizle onu parka bırakıp geleyim.

Madam Cousinet:

— Ne lüzumu var efendim, diye atıldı. Bırakınız bizimle kalsın. Çok şirin bir hayvan. Efendisi kadar cana yakın ve uysal olduğu da muhakkak. Takımların hepsini de kırsa ne gerekir?

Bunları söylerken, uzun ve pembe cilâlı tırnakları parlıyan parmakları ile hayvanın başını okşuyordu. Emekdar dostundan esirgenmiyen bu iltifat rahibi büyülemiş gibiydi. Gerçi Madam Cousinet'nin kılığı son derece açık saçıktı, boyalı gözlerinin süzgün bakışları hiç de iyi şeyler ifade etmiyor, dini bütün bir kadına yaraşır şeyler anlatmıyordu ama, kalbinin temizliğinden şüpheye mahal yoktu. Sevimli, tatlı, zarif hareketleriyle, umumî görünüşündeki günah havasını geçiştiriyor, görünüşe aldanamamak gerektiğini ortaya koyuyordu.

Hizmetçi kız, eski ve değerli Çin işi fincanlara çay koyduktan sonra, evin sahibesi ona:

— Artık çekilebilirsiniz, dedi.

Rahip ve ev sahipleri, mükellef, gümüş ve kristal eşyanın nefis bir âhenkle göz aldığı bir masanın çevresine oturdukları zaman, köy papazı içinden, «bir fincan renkli sıcak su içmek için bütün bu külfet yersiz» diye düşünüyordu. O aralık, bir zamanlar şatonun eski sahibi Kont de Sableuse ile karşılıklı içtikleri elma şarabının tadını ağzında duyar gibi oldu.

— Kaç şeker arzu edersiniz?

— Kendinize kaç şeker yetiyorsa, bana da o kadar lûtfen.

Sarışın madam tatlı tatlı gülümsedi. Altın bir şeker maşasının arasına kıstırdığı iki parça şekeri, rahibin fincanına koydu. Ardından nefis pasta ve bisküilerle dolu kocaman bir tabağı hem rahibe, hem de kocasına uzattı. Çıplak beyaz kollarının her hareketi, rahibin bakışlarına, arabesk nakışların güzelliklerini, nurlu işlemeleri çiziyordu.

Mösyö Cousinet:

— Burayı bir hayli değişmiş buldunuz her halde? diye sordu.

— Doğrusunu isterseniz öyle. Hattâ bir an için Kont de Sableuse'lerin şatosundan başka bir yere girmiş olduğum zannına kapıldım. Bu salona defalarca girmiştim. Şimdi tamamen değişik bir görünüş almış. Madam la kontes zamanında, bu salonu sadece iki parça eski mobilya süslerdi. Bir kaç tane de aile hâtırası resim...

— Resimleri ben de gördüm. Püskül saçlı, teneke elbiseli bir takım kimselere aittiler. Prensler, kontlar, dükler, baronlar... İstesem, onların hepsini satın almam mümkündü. Torunları, atalarının hâtıraları yerine birkaç fazla kuruşu tercih edecek haldeydiler. Fakat işime yaramıyacak şeylerdi.

(Devamı var)

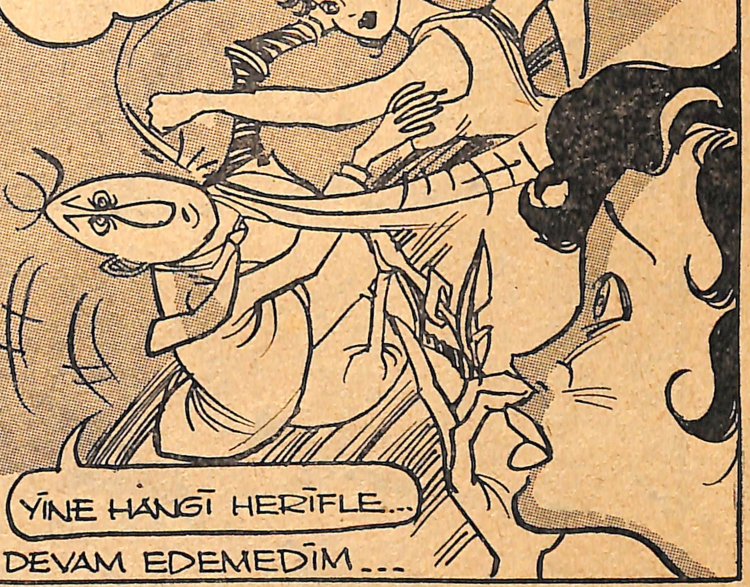

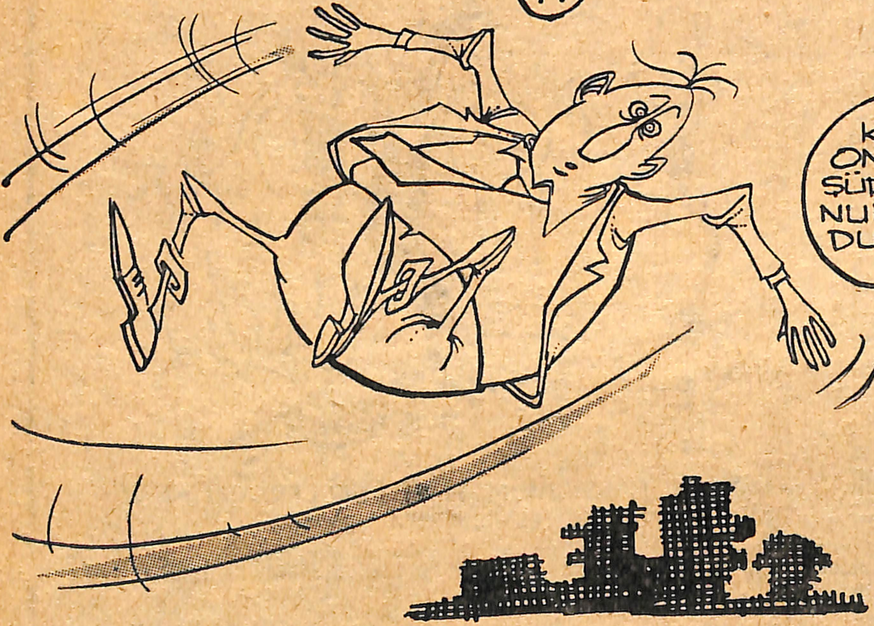
Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı işlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

NAMUSLU KOCA

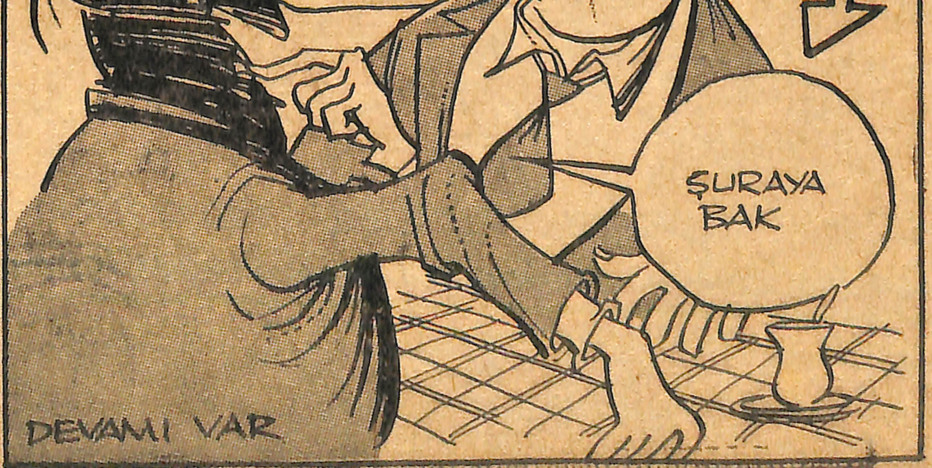

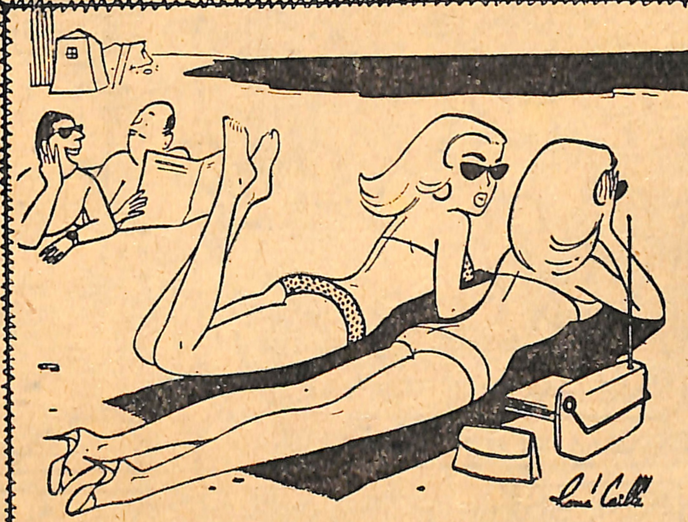

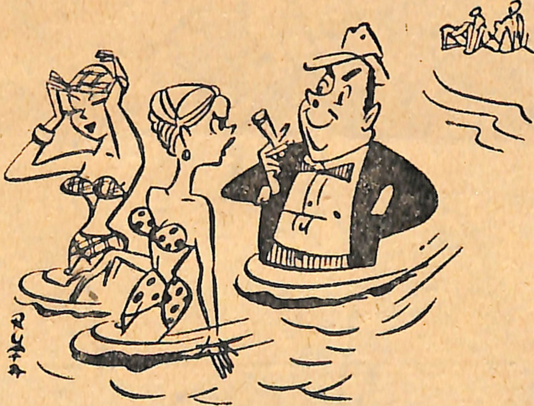

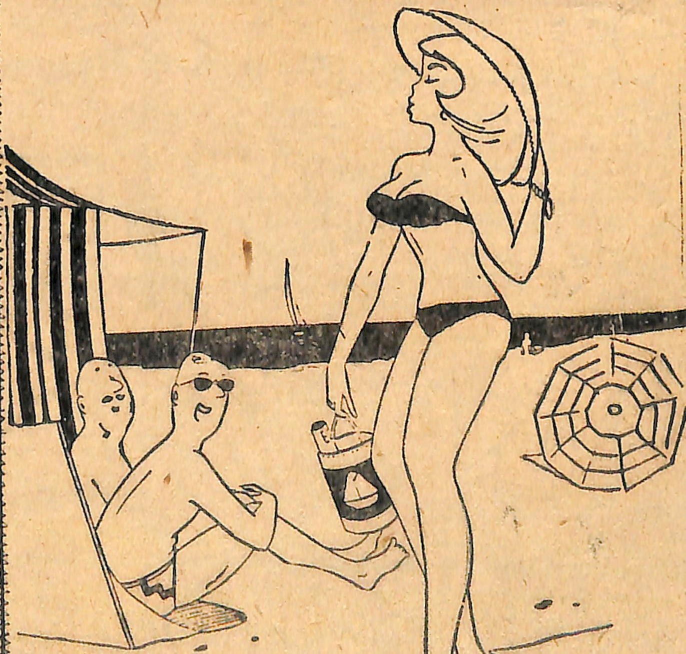
Dünya
KARİKATÜRLERİ

–KIZ İNDİR BACAKLARINI, HERİFLER BENİ GÖREMİYORLAR!..

–SİZİ TAKİB ETTİĞİMİ NEREDEN ANLADINIZ?..

–BU BİRŞEY DEĞİL, SEN ONU BALOYA GİDERKEN GİYDİĞİ AÇIK SAÇIK ELBİSELERLE GÖRMELİSİN!..

–ARTIK BIKTI BENDEN... BİR AYDIR BUGÜN DOĞUM GÜNÜM DİYORUM, YİNE BİR HEDİYE GETİRMİYOR!

–MORUK, PARALARIN YERİNİ SÖYLERSEN SENİ HİZMETÇİYLE BAĞLARIM!..

–KABİNEMİZİN BU OLDUĞUNA EMİN MİSİN?..

YAPI ve KREDİ BANKASI

1959'da

40

APARTMAN DAİRESİ

ve

1,5 milyon

liralık para ikramiyeleri

Üçüncü Çekilişte

5 KİŞİYE BİRER

Apartman Dairesi

1 KİŞİYE

100.000 LİRA

1610 KİŞİYE

160.000 liralık çeşitli para ikramiyeleri

YAPI ve KREDİ BANKASI

— Otelin en güzel manzaralı odası buymuş...
— Tevekkeli değil, gelen geçen anahtar deliğinden manzarayı seyrediyor!..